Tornai Helga

A MONOGRAMOS SZÍV

Magyar Kultúra Emlékévek MKE

Fiamnak, Gellértnek,
aki hisz a regény erejében

A regény eseményeit és szereplőit a képzelet szülte.
Mindennemű hasonlóság valós személyekkel
és eseményekkel csakis a véletlen műve.

Szeptember 30., vasárnap

Beszélni szeretek, írni nem. Ma mégis úgy határoztam, írni fogok: naplót nyitok, és ha szükség lesz rá, nap nap után gondosan lejegyzek benne mindent – az összes vele kapcsolatos gondolatom, eseményt s fejleményt –, egészen addig, amíg nem sikerül legalább arra rájönnöm, miért ment el.

Ha szerencsém lesz, nem kell sokat írnom, mert segélykéréseink és szüntelen kutatásaink eredményeként napokon belül megkerül az osztálytársunk, Polgár Ákos, és majd ő maga elmondja nekünk, miért ment el, hol rejtőzködött, s ugyan mit csinált nélkülünk.

Tegnapelőtt, szeptember 28-án délután 2 óra és 2 óra 10 perc között veszett nyoma Ákosnak.

Amikor az utolsó óráról kicsengettek, mi, az osztálytársai, mindannyian hazamentünk. Ő azonban a faluból kivezető útnak vette az irányt. Őszintén megmondom: egyikünk sem talált ebben semmi furcsát. Tudjuk, ha szép az idő, Ákos elsétál a falu határában lévő buszmegállóba, s ott várja meg, hogy az édesanyja, Ili néni megérkezzen a városból.

Csakhogy most pénteken, 2 óra 10 perckor, amikor Ili néni leszállt a buszról, Ákos nem volt a megállóban. 2 óra előtt még ott ült a padon, az országút mentén. Többen is látták, például Miska bácsi (a szomszédunk), Klári (a gyógyszerész nagyobb lánya), Varga Pali bácsi (a matektanárunk) és Gonda néni (a cipész felesége).

Igen, 1 óra 45 perc és 2 óra között Ákos tuti, hogy ott volt a megállóban. De 2 óra után már egy lélek nem látta. Úgy eltűnt, mintha csak a föld nyelte volna el.

Átment volna az út túloldalára, s felszállt volna arra a buszra, amely 2 óra után néhány perccel a város felé megy? Nem lehetetlen. Mindenesetre a sofőrnek tegnap hiába mutatták meg Ákos fényképét. A férfi nem emlékezett rá, hogy péntek délután utasai között lett volna akár csak egyetlen hasonló, ,,vékonydongájú, szemüveges, szöszi'' fiú.

Egyébként az utasok közül – egy tévéfelhívásnak köszönhetően – többen is jelentkeztek a rendőrségen, s egybehangzóan azt állították: ők sajnos, nem látták a keresett fiút. Azaz egyikük... egyikük hosszas gondolkodás után mintha emlékezett volna egy alacsony, szőke, egyedül utazó fiúra. Igen, igen, ő mintha látott volna egy gyereket, de ha rajta kívül más nem emlékszik rá, akkor valószínűleg téved, magyarázta. Igen, igen, akkor „inkább-talán-mégsem".

Egy autóba szállt volna be Ákos? De kiébe? Óvatos, megfontolt srác. Szerintem soha nem szállna be egy idegen autójába. Oké, hogy meglehetősen alacsony, vékony, s legfeljebb tizenkét évesnek tűnik, de ahogy mondják: a látszat csal. Ákos már a nyáron betöltötte a tizenhármat, s ha rosszul is tanul, én pontosan tudom, hogy ő sokkal érettebb meg okosabb az összes korabeli fiúnál.

Akkor hát egy ismerős autójába kéredzkedett be? Vagy egyenest az apja jött el érte? (Még a múlt vasárnap, amikor Ákos nála volt, megbeszélték a találkozót?) Kizárt dolog, mondja a rendőrség. Ákos édesapjának, Polgár Endrének holtbiztos alibije van. Ő semmiképp nem jöhetett el a gyerekért az adott időben.

Hogy maga Endre bácsi mit mondott? Ezt nekünk a mindentudó szomszédunk, Miska bácsi súgta meg.

Endre bácsi állítólag azonnal elismerte, hogy a válás után nagyon szerette volna, ha a fiát nála helyezik el, de aztán azt is rögtön megkérdezte, tán csak nem képzeli bárki is, hogy ő képes lenne a gyerekét az anyjától elrabolni. Igen, közte és a volt felesége közt még most – a válás után évekkel – sem rózsás a helyzet, de nyugodtan kérdezzenek meg bárkit, hogy ő uszította-e valaha is a fiát az anyja ellen. És ha kell, szívesen írásba is adja, hogy ő már rég úgy gondolja, a volt feleségénél Ákos tulajdonképpen nincs rossz helyen. Az asszony talán egy kicsit túlságosan szigorúan fogja a fiút. Igen, ennyi bűne tényleg van. Nem kellett volna

például a múlt héten ismét megfenyegetnie, hogy biz isten bennlakásos középiskolába küldi majd, papokhoz, csak hogy már végre rendet és szorgalmat tanuljon. Ákos jólelkű, érzékeny gyerek. Tudhatná az asszony igazán, hogy egy matek hármas miatt még nem dől össze a világ.

Endre bácsi talán rátapintott az igazságra. Elképzelhető, hogy Ákos pont az újabb rossz jegye miatt ment el. Önként; autóbusszal vagy gyalog, az egyik hegyi ösvénynek véve az irányt.

Pénteken kettest kapott az angol dolijára anyutól. A fél osztály hármast, illetve rosszabb jegyet kapott, de anyu csak az előttem ülő Polgár Ákosnak súgta oda, hogy nagy kár, mert ő igazán sokkal, de sokkal többre lenne képes.

Lehet, hogy Ákos azért ment el, mert egyszeriben nagyon megijedt, hogy Ili néni, az újabb rossz jegyet látva az ellenőrzőben, hirtelen elhatározással már most, a hetedik elején bedugja őt egy egész távoli, bennlakásos suliba, ahonnan eltávozás csak a nyári szünetben meg karácsonykor van.

Ákos nem akar innen elkerülni, tudom. S azt is tudom, miért nem. Ili nénin kívül még legalább két dolog ideköti: a modellezőszenvedélye és az irántam érzett szerelme. Szerelméről egyébként éppen pénteken, eltűnése napján, bizonyosodtam meg.

Csütörtök délután (vagy inkább este?) Ákos bedobott a postaládánkba egy nekem címzett borítékot, benne egy rövid levéllel és egy hozzám írt, szerelmes verssel. A levélben azt írja, járni szeretne velem, és megkérdezi, mit szólnék egy közös programhoz. Vasárnap délelőtt például – javasolja – igazán elkéredzkethetnék a szüleimtől, s felmehetnék vele a Kilátóhoz.

A borítékot csak pénteken vettük ki a postaládánkból, kora délután, amikor hazaértünk anyuval a suliból. Ákos nem tudhatta, hogy mi a levélszekrényt naponta általában csak egyszer,

közvetlen tanítás után nyitjuk ki. Így valószínűleg már péntek reggel várta a választ a suliban. Remélte, hogy legalább utalást teszek a levelére és a versére. Egész délelőtt reménykedett, egyre reménykedett. De én egy szót nem szóltam, egy pillantásommal el nem árultam, hogy szerelme a kedvemre volna. És akkor... akkor azt hitte, nekem ő teljesen közömbös, s a szerelmes verséért a barátnőimmel titokban talán még ki is nevetem.

Lehet, hogy azért ment el, mert rettentő nagyot csalódott bennem? Nem... ezt valójában nem hiszem. Én inkább – írtam már – arra gondolok, azért ment el, mert hirtelen nagyon megijedt. S most szerintem azt reméli, ha két-három nap múlva hazatér, Ili néni annyira fog örülni, hogy többé meg se bünteti a kettesért.

Hol lehet Ákos? Ha tudnám, azonnal elmennék hozzá, s megmondanám neki, most rögtön jöjjön haza, mert az egész falu aggódik érte, az anyukája pedig teljesen odavan.

És azt is elbeszélném neki, hogy az én anyukám meg, aki eddig remek tanárnak képzelte magát, péntek óta szüntelen arról beszél, hogy az ő hibája az egész. Igen – ismétli minduntalan –, az ő jóvátehetetlen, szakmai hibája, hogy Ákos elment, s talán jobb is, ha ő most már elhagyja a tanári pályát.

Bár tudnám, hol rejtőzik Ákos! Elmennék hozzá, s elmesélném neki, hogy ő mindenkinek milyen fontos az osztályban. Elmondanám neki, hogy péntek délután, amint elterjedt a faluban a hír, hogy eltűnt, kivétel nélkül minden osztálytárs a keresésére indult.

Utcáról utcára jártunk. Átfésültük a nagy fákkal sűrűn benőtt, gondozatlan kerteket, a romos, elhagyott épületeket. A lakatlan, illetve csupán alkalmanként lakott házak kerítésein átmásztunk, és gondosan megvizsgáltunk minden zárat s minden betört üvegű pinceablakot. Zseblámpákkal felszerelkezve, este tízig kutattunk Ákos után.

Szombat reggel pedig, amint megérkeztek a kutyás

rendőrök, s feltűnt a rendőrség helikoptere az égen, a hegyi ösvényeknek vettük az irányt. A felnőttekkel együtt, hat-hét fős csoportokban kutattunk Ákos után. Félrevontuk a lehajló faágakat, benéztünk a bokrok közé, a vastag avart tapogattuk... Mindenütt kerestünk, kutattunk; szimatoltunk egy jel, egy nyom, egy bármi után. De hiába. Ákosnak nyomát nem leltük.

Délután néhányunk még folytatta a keresést. Én az osztály nagyobb részével tartottam; a plakátozásban segítettem. A környező településeken több mint háromszáz plakátot ragasztottunk fel hirdetőoszlopokra, fák törzsére és építkezések fakerítésére.

A plakátokon Ákos 20x20 centis arcképe alatt a következő szöveg olvasható:

> *Kérjük, aki a képen látható Polgár Ákos tizenhárom éves*
> *általános iskolai tanulót folyó év szeptember 28-a óta*
> *bárhol látta, mielőbb tegyen bejelentést!*
> *Telefonáljon a rendőrségnek vagy Ákos édesanyjának!*

A felhívás alatt Ili néni mobiljának a száma és a tegnapi dátum olvasható.

A plakátok eddig még sajnos, nem váltották be a hozzájuk fűzött reményeinket: Ili néninek senki nem adott hírt Ákosról, s a rendőrségre sem érkezett érdemleges bejelentés.

„A rendőrök a legnagyobb sötétben tapogatóznak" – állítja Miska bácsi. Maximálisan egyetértek vele: nekem is úgy tűnik, hiába jönnek-mennek, kérdezősködnek és vizsgálódnak, valójában semmire nem jutnak. Ili néni idegei közben meg összeroppannak! Ezt aputól tudom, aki orvos, s aki Ákos anyukáját 28-a óta napjában többször is injekciózza.

Ma délelőtt – amikor többek között azt is kigondoltam, hogy naplót fogok írni – felmentem a Kilátóhoz a legnagyobb titokban, tök egyedül.

Apropó, mielőtt mesélném tovább a történteket, hadd jegyezzek le egy nagyon fontos dolgot! Bár pénteken anyuval együtt vettük ki a levélszekrényből a postát, úgy veszem észre, ő időközben teljesen megfeledkezett a nekem címzett borítékról. Hála Istennek!

Szóval ott tartottam, hogy felmentem a Kilátóhoz. Miért? Egyszerű! Abban reménykedtem, ha Ákos csupán a büntetése elől szökött meg otthonról, akkor fenn lesz a Kilátónál a levelében javasolt időben. Merthogy talán ő is reménykedik. Abban, hogy a péntek délelőtti hallgatásom mégsem jelent visszautasítást.

A Kilátóhoz vezető út nem veszélyes. Jóllehet a sűrűn át visz a keskeny földút felfelé, szép időben, különösen vasárnap, sok a turista a környéken.

Felfelé menet gyakran megálltam; hol azért, hogy körülnézzek egy kicsit, hol pedig azért, hogy megpihenjek, mert a hátizsákom bizony rémesen húzta a vállam. Mielőtt ugyanis elmentem itthonról, alaposan megtömtem; kenyérrel, kolbásszal, vízzel, gyümölccsel meg egy takaróval. Úgy terveztem, ha Ákost semmiképp nem tudom hazacsalogatni, átadom neki legalább a hátizsákom tartalmát. Így lesz mit ennie, s ha a szabadban tölti az éjszakát, akkor se fázik majd, gondoltam. Különben pénzt is vittem magammal. Feltörtem a perselyem, és magamhoz vettem az összes vagyonomat, pontosan hétezer-százhatvan forintot. Úgy véltem, Ákosnak szüksége lehet rá.

Felértem a Kilátóhoz.

Körbekémleltem, majd felmentem a Kilátó tetejére. Onnan ismét körbekémleltem. De hiába: Ákosnak nyomát nem láttam.

Leültem a Kilátó tövében egy padra. Arra gondoltam, hátha bújtatja valaki Ákost, s most majd talán ez a valaki hoz nekem üzenetet tőle.

Vártam; szép türelmesen egyre csak vártam. Arra, hogy valaki odalépjen hozzám egy papírlappal vagy egy... egy... tudomisénmivel.

Szóval vártam, s esküszöm, sokáig, nagyon

sokáig, de teljesen hiába. Egész idő alatt csupán pár kisgyerek jött oda hozzám, labdával, ugrókötéllel, homokformával.

Tudtam, ebédre, azaz egy órára mindenképpen itthon kell lennem. Így dél tájban szomorú szívvel ugyan, de felálltam a padról, s elindultam hazafelé.

Alig tettem meg azonban hetven-nyolcvan métert, amikor hirtelen két monogramra lettem figyelmes. Egy az úttól néhány méterre lévő, terebélyes fa törzsére, úgy szemmagasságban, valaki egy nagy szívet vésett, a szív közepébe pedig két monogramot írt. „P. Á." és „Z. Á." – olvastam. Polgár Ákos és Zentai Ági, értelmeztem a monogramokat izgatottan. Ákos szerelmes belém, nagyon szerelmes, hatódtam meg. Ide akart hát jönni velem; a monogramos szívet akarta megmutatni, gondoltam.

Talán itt rejtőzik valamerre, csillant fel bennem egyszeriben a remény, s nyomban elkezdtem keresgélni a fa környékén. Azt reméltem, meglelem a rejtekhelyét, vagy legalábbis megpillantok valamit, ami arról tanúskodik, hogy péntek óta járt már erre. Meglátom esetleg egy bokor aljában a zsiráfos golyóstollát, amit mindig az farmerdzsekije felső zsebében hord, vagy megpillantom az avarban például a karóráját, amit még a nagyapjától kapott elsőben, s ami, esküdni mernék, péntek délelőtt a suliban még a csuklóján volt.

Mit találtam? Na mit? Sajnos, semmit. Pedig átkutattam a fa környékét kábé ötvenméteres körzetben.

Mivel papír s ceruza nem volt nálam, üzenetet nem hagyhattam. Az élelmet meg a takarót azonban kivettem a hátizsákomból, és odatettem a monogramos fa melletti bokor tövébe. A pénzt természetesen megtartottam, mert időközben rájöttem, ha Ákos tényleg a hegyekben rejtőzik, pénzre semmi szüksége.

Ki tudja, talán már meg is találta a kolbászt meg a kenyeret. Vagy nem éhes, mert bújtatják s bőven kap enni?

Október 1., hétfő

Reggel pontban nyolckor becsengettek. Mi Szilvivel – aki a padtársam és egyben a legjobb barátnőm – ezen nagyon meglepődtünk, mert úgy gondoltuk, amíg Ákos nem kerül meg, amolyan igazi tanítás biztos nem lesz.

Tévedtünk. Svájci pontossággal becsengettek az első órára, majd a másodikra és szép sorjában mindegyikre. Esküszöm, minden ugyanúgy történt, mint bármely más tanítási napon. Még feleltetés is volt, meg dolgozatírás biológiából.

Vagy mégsem volt minden olyan, mint máskor? Az énektanárunk például egyszer sem szólaltatta meg a hangvilláját, s kemény negyvenöt percen keresztül csak beszélt, beszélt. Mozartról meg a kortársairól. És az osztálytársaim viselkedése is jócskán eltért a szokásostól. A padszomszédjával máskor állandóan röhigcsélő Vajda Juli ma nem nevetett. Ebeki Tomi nem olvasott a pad alatt képregényt. Pásztor Bea pedig egyszer csak, minden átmenet nélkül, elsírta magát. Nem feleltették; senki nem mondott neki semmit. A fizikatanár magyarázata közben tört ki váratlanul könnyekben.

Az igazság az, hogy rettentő feszültek vagyunk mindannyian. Bea sírt a suliban; volt, aki a körmét rágta; nekem a gyomrom fájt az idegességtől egész délelőtt.

Már három napja nem tudunk semmit Ákosról. Fogalmunk sincs, mi lehet vele. A rendőrség állítólag az összes elképzelhető helyet ellenőrizte, de hiába.

És a rengeteg plakát? Hogy nem jelentkezik valaki? Elképzelhető, hogy péntek délután két óra óta Ákost tényleg nem látta senki?

– Úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el – jegyeztem meg az osztálytársaimnak a nagyszünetben.

És akkor az a hülye Bányó Pista azt mondta, ó, dehogyis, szerinte „nem a föld, hanem a víz nyelte el szegény fiút”.

Molnár Attila erre egy hatalmasat behúzott Bányónak.

– Öreg – rivallt rá –, igazán megkímélhetnél bennünket a marhaságaidtól! Ha nem más, legalább a csajokra tekintettel lehetnél!

Kiderült, Bányó azt hiszi, Ákos öngyilkos lett: belevetette magát a falu határán lévő, vízzel teli bányagödörbe.

– Öngyilkos?! Te becsavarodtál! – förmedt rá Bányóra Pogány Feri. – A gödröt különben is átvizsgálta a rendőrség. Mindenütt lehet Polgár, csak éppen ott nem!

Tehát a bányagödörben nincs szerencsére Ákos. De akkor hol van? Miért nem jön már haza?

Nem, öngyilkos semmiképp nem lehetett. Csak depressziósok és halálos betegek ölik meg magukat. Bányó tényleg teljesen becsavarodott. Mi nem jut az eszébe?!

Na mindegy. Fontos, hogy holnap délután feltétlen felmegyek a monogramos szívhez, s megnézem, történt-e valami az élelemmel.

Október 2., kedd

Lehet, hogy se ételre, se takaróra nincs szüksége Ákosnak?

Délután fenn voltam a hegyen, s a bokorban mindent érintetlenül találtam.

Ha Ákos járt a monogramos szívnél, és a sűrű, nem pedig a földút felől érkezett, feltétlen észre kellett, hogy vegye a takarót meg az élelmet is.

Ezúttal egyébként nagyon félelmetes volt az út.

Odafelé menet még csak megvoltam. Bár tök egyedül baktattam felfelé a hatalmas fák közt, a síri csendben, de legalább a szél nem fújt még. Visszafelé jövet azonban megbolydult az erdő: a lehullott, száraz falevelek egyszeriben vad, féktelen, őrült táncba kezdtek körülöttem, s a szél hátborzongatóan süvített, fütyült át a hajamon, a ruhámon, a testemen...

Nagyon megijedtem. Szaladni kezdtem. És szaladtam, ahogy csak bírtam, hogy mielőbb kiérjek az erdőből, ahol úgy tűnt, minden fa és bokor mögött rettentő gonosz, hálójukat minduntalan rám kivetni próbáló szörnyek lapulnak.

Közben eleredt az eső, s én ahelyett, hogy lassítottam volna a meredek úton, egyre sebesebben futottam. Futottam, futottam...

Aztán egyszer csak elcsúsztam. Majd gurultam, egyet, kettőt, és csúsztam megint, egy egész rövidet, de roppant fájdalmasat. Végül egy fa tövében kötöttem ki. Rémesen fájt a combom és a derekam. A sálam pedig pokolian szorult a nyakamon. Elkaptak! Megfogtak! – dobogott a szívem a torkomban.

Annyira féltem, hogy egy ideig képtelen voltam megmozdulni. Utána végre erőt vettem magamon, s óvatosan oldalt fordultam. Szerencsére rögtön láttam, hogy csupán a hosszú sálam vége került csúszás közben a fenekem alá, s azért húzódott meg olyan erősen a sál a nyakamon.

Fogalmam sincs, mikor lesz hozzá bátorságom, hogy ismét felmenjek a monogramos szívhez. Vagy beavassam végre Szilvit a titkomba, s következőleg vele menjek?

De vajon mit fog szólni ahhoz, hogy eddig említést se tettem neki a szívről és Ákos leveléről? Állítólag a világ legjobb barátnői vagyunk, akik egymásnak mindig mindent elmondanak.

Október 4., csütörtök

Még mindig nincs hír Ákosról. Egy nagy újság van azonban. Holnap este kijön hozzánk a *Megtalálunk* stábja, s élő adás lesz a faluból!

Október 5., péntek

Mindjárt éjfél, de annyira izgatott vagyok, hogy nem bírok elaludni. Most rögtön leírok hát mindent. Azzal kezdem, hogy évek óta ismerem a *Megtalálunk*

című tévéműsort – amely eltűnt emberek felkutatásához a nézők segítségét kéri –, de eddig tíz-tizenöt adásnál többet biztos nem láttam. A tárgyalt esetek csak ritkán tudták valamennyire is felkelteni az érdeklődésem.

Ma lélegzet-visszafojtva ültem a tévé előtt az egész adás alatt, amelyben kizárólag Ákos esetével foglalkoztak.

Először egy nemrég készült, egész alakos fényképet mutattak Ákosról, majd gondosan leírták a ruházatát, amelyben utoljára látták. (A farmerdzsekijének, a farmernadrágjának és a fekete edzőcipőjének még a márkáját is megmondták.) Különös ismertetőjeleként pedig a szemüvegét és a kézfejére hennával rápingált, ásító oroszlánt említették. Aztán a műsorvezető elmondta, honnan és mikor tűnt el Ákos.

Majd kapcsolták a falut, és a kiküldött tudósító jelent meg Ákos szüleivel, két rokonával s két barátjával a képernyőn.

Ili nénit apu alaposan benyugtatózhatta. Ili néni ugyanis egész idő alatt egy árva szót nem szólt, csak bámult maga elé némán, megsemmisülten.

Endre bácsi viszont beszélt, bár könnyek közt, zokogva, de amikor rajta volt a sor, egyfolytában mondta. Nagyon kérte, ha bárki bármit tud, telefonáljon. Vagy őket hívja, vagy a *Megtalálunk* számát, de azonnal. Nincs még késő, még minden orvosolható, ismételgette. S ha Ákos most nézi az adást, akkor tudja meg, hogy tárt karokkal várják haza, és legyen nyugodt, semmiért nem vonják felelősségre. Minden el van felejtve és meg van bocsátva. Ha bármelyikük hibázott, ő vagy a volt felesége, Ákos... vagy mindhárman egyszerre, fátylat rá, fátylat a múltra! Csak jöjjön már haza, jöjjön azonnal! Ők ezt a rettentő bizonytalanságot, csendet, hallgatást, nem bírják már tovább.

Endre bácsi épp ellentéte a fiának: magas, nagydarab ember. Mégis úgy potyogott a könnye beszéd közben, mintha egy törékeny, védtelen gyerek lenne. Sírt megállás nélkül, s közben szüntelen könyörgött,

ha bárki bármit, akkor azonnal, de tényleg azonnal. Merthogy minden felnőtt tudja, egy tizenhárom éves kamasz nem maradhat szülők, nevelők nélkül a nagyvilágban. Ezer veszély leselkedik egy támasz nélküli fiatalra. S a veszélyek közül Endre bácsi a rossz társaságot említette elsőnek. Most már, kérdezte kétségbeesve, kábítószer-függőség, alkohol, börtön legyen sorsa az ő drága fiának?

Vagy talán bújtatja a fiút valaki? De hát mondta már, Ákosnak nem kell félnie, nekik eszükben sincs őt megbüntetni. Tudnak a legutóbbi rossz jegyéről is. Másrészt pár rossz jegy számít-e egyáltalán? Az egyetlen, aminek igazán van jelentősége, ami most valóban fontos, az az, hogy Ákos mielőbb hazakerüljön.

Igen, elhiheti Ákos, megértették ők a leckét. Szigorúságukért megkapták ők most kamatostól a büntetést.

Rettenetes volt látni Endre bácsi nyomorúságát. A szüleim is egész odavoltak. Anyu egyfolytában a könnyeit törölgette, apu pedig minduntalan a fejét csóválta gondterhesen.

Endre bácsi után a tudósító a két rokont szólaltatta meg.

Az egyikük pszichológusféle lehetett, mert ahelyett, hogy konkrétumokról és Ákosról beszélt volna, csak nagy általánosságokban fecsegett, elvált szülőkről meg a gyerekeiket érő lelki sérülésekről. Egyértelmű volt, a férfi Ili nénit és Endre bácsit teszi felelőssé a történtekért. A tudósító végül meg is kérdezte, hogy szerinte akkor Ákos azért ment el, mert sehogy se találta a helyét a széthullott családban. Erre csak a vállát vonogatta a rokon.

Még egy ilyen embert! Fejtegetéseivel és célzásaival befeketítette Ákos szüleit az egész ország előtt. A műsor után mondtam is apunak, szép kis rokon az ilyen, aki ahelyett, hogy támasza lenne a családjának, még ellene is fordul, s éppen ebben a nagyon nehéz pillanatban. Aput azonban, mint kiderült, egy cseppet

sem háborította fel a férfi viselkedése. Azt mondta, ő nyilvánvalóan többet tud nálunk Ákosékról.

A másik rokon, akit megszólaltattak, Ákos nagynénje volt, Endre bácsi nővére, egy rokonszenves, szép, szőke nő. Ő azt mondta, biztos benne, hogy Ákos eltűnésének oka nem a családi háttérben keresendő. A gyerek szerinte nagyon ragaszkodik mindkét szülőhöz. És különben is, nem a buszmegállóból tűnt el, ahol a mamáját szokta várni? Ha el akart volna szökni Ilikétől, akkor miért ment volna éppen elébe?

Na igen, ez már nekem is az eszembe jutott. De Ákos valóban Ili néni elé ment, és nem inkább leendő bújtatójának adott találkát a megállóban, hogy onnan aztán autóval folytassa az útját?

A műsorban szereplő két barát a nyolcadikos Angyal Gabi és az első gimis Erdei Peti volt. Ők Ákos kicsit visszahúzódó, de egyébként igen jó természetéről és hatalmas modellezőszenvedélyéről beszéltek. Elmondták, mennyire hiányzik nekik Ákos, aki a világ legklasszabb haverja, mert segít, ha baj van, s minden jó buliban egyből benne van.

– Tehát csak barátai vannak? – kérdezte a tudósító óvatosan.

Endre bácsi erre habozás nélkül igent bólintott. A két fiú azonban úgy tett, mintha meg se hallotta volna a kérdést. Ez természetesen feltűnt a tudósítónak.

– Egyetlen ellensége sincs? – faggatózott tovább a férfi. – Nincs például az osztályában a fiúk közt riválisa? Riválisa... mondjuk, a szerelemben?

Endre bácsi kérdőn pillantott a fiúkra. Gabi semmit nem mondott. Peti határozott hangon így szólt:

– Mi riválisról nem tudunk.

A tudósító nem faggatta tovább a fiúkat. Kíváncsi lennék, miért nem. Peti válaszából számára is világosnak kellett lennie, hogy a srácok tudnak valamit; tudják, hogy Ákosnak ellensége igenis van. Ellensége, aki bár nem rivális, de mégiscsak ellenség.

Most a tudósító Endre bácsihoz fordult.

– Vitt pénzt magával a fia?

– Pénzt? – vonta fel a szemöldökét Endre bácsi.

– Nem tudom – sóhajtott. – Tény, hogy az íróasztala fiókjában nyolcezer-ötszáz forintot találtunk. Hogy ennél volt-e több pénze, vagy sem, azt sajnos, sem én, sem a volt feleségem nem tudja. Mindenesetre feltételezzük, ha készült volna a szökésre, minden pénzét magához vette volna. És akkor valószínűleg a mobilját se hagyta volna itthon. Persze... – nézett maga elé elgondolkodva – mindez csupán feltételezés – suttogta.

S ezzel a helyszíni közvetítés véget ért.

A *Megtalálunk* utolsó tíz-tizenöt perce mindig a stúdióé. A műsorvezető ilyenkor foglalja össze a látottakat, hallottakat, s számol be arról is, hogy az adás ideje alatt telefonosaikhoz érkezett-e a nézőktől bejelentés a frissen vagy már korábban tárgyalt eseteket illetően. Azt hiszem, ez a műsor legérdekesebb része. S ma tuti, hogy jobb volt, mint bármikor!

A műsorvezető – ahelyett, hogy előbb szokás szerint összegezte volna a látottakat, hallottakat – örömtől sugárzó arccal rögtön azzal kezdte, hogy Polgár Ákos ügyében öten is telefonáltak, és mind az öten egybehangzóan azt állítják: ÁKOS A HÉT LEGELEJE ÓTA NAGYKANIZSÁN VAN!!! Nagykanizsán, ahol az egyik útkereszteződésben szélvédőt mos hétfő óta minden áldott délután.

– Nem lehet igaz! Ne-e-em! – pattant fel a helyéről anyu, s örömében összevissza ölelgetett.

– Mondtam én nektek, hogy a *Megtalálunk* segíteni fog! – örvendezett apu is. – De most gyerünk! Induljunk! – hadart izgatottan.

S erre mindhárman azonnal Ákosék házához siettünk.

Legalább ötvenen álltak már a nagy, kétemeletes, sárga épület előtt, amikor megérkeztünk, s a tömeg percről percre egyre nőtt. Aztán egyszer csak kiállt

a garázsból egy autó, s a szőke hajú nagynéni Ákos szüleivel máris indult Nagykanizsára.

Hát igen, megjött a nagy hír, és én olyan, de olyan boldog vagyok! Megvan végre Ákos! Megvan!!!

Most már csupán idő kérdése az egész. A rendőrség végre tudja, hol keresse. És ha ma még nem is kerítik kézre, holnap biztos elkapják.

Csak azt tudnám, hogy került az ország másik végébe! Ha nem tévedek, az apja kivételével szinte minden rokona itt él a faluban. Az egész Dunántúlon pedig garantáltan nincs senkije.

Vagy Pécsett, a nyári táborban ismerkedett volna meg valakivel? De kivel? Ugyan kivel?

Mindegy, kár törni a fejem. Nemsokára úgyis kiderül minden. Legkésőbb holnap vagy holnapután újra itt lesz Ákos köztünk.

Vagy mégsem? Miska bácsinak lenne igaza, akivel hazafelé jövet találkoztunk, és aki azt mondja, jobb kivárni a dolgok végét? Merthogy szerinte Ákos egy bűnbanda hálójába került, s az kényszeríti, hogy autómosással keressen pénzt. Ha a bandából, magyarázta, ma este csak egy ember is nézte a *Megtalálunkat*, ő, Jázmin Mihály mondja, hogy holnaptól a srác már nem lesz az útkereszteződésben, de még csak az utcán sem! Ma éjjeltől, mérget vehetünk rá, egy nedves, mocskos pincébe lesz bezárva szegény, s fogvatartói ott dolgoztatják majd agyonra.

Szerintem Miska bácsi rémeket lát. Én igenis hiszem, hinni akarom, hogy Ákos huszonnégy órán belül itthon lesz.

Október 8., hétfő

Túl szép is lett volna; túl szép!

Ákosról, sajnos, továbbra sincs hír.

A fiút, akit a tévénézők Nagykanizsán láttak, szombat reggel megfogta a rendőrség. Kéregetés közben fülelték le egy élelmiszerbolt előtt.

Kiderült, ő csupán hasonmása Ákosnak.

Szegény Ili néni! Szombat este, alighogy hazaért Nagykanizsáról, aput azonnal ki kellett hozzá hívni. Légzési zavarok léptek fel nála. Az idegességtől, a feszültségtől, mondta apu.

Október 9., kedd

Félek. Szombat éjjel azt álmodtam, egy fekete csuklyás férfi lép ki a buszmegálló mögötti erdőből. Majd se szó, se beszéd, elragadja Ákost a megálló padjáról, s bevonszolja az erdőbe. Én hiába megyek utánuk: többé se a csuklyást, se Ákost nem látom.

Tudom, hülyeség, de annyira félek ettől a fekete csuklyás, Ákost elragadó és önmagával együtt eltüntető álomfigurától, hogy vasárnap nem is mertem felmenni a monogramos szívhez. Pedig gyönyörű volt az idő; biztos nem lettem volna egyedül, mint a múltkor.

Ebéd után átolvastam a naplóm, és ráébredtem, hogy a naplóírással a rejtély megoldásához eddig még, sajnos, egy kicsit sem kerültem közelebb. Elképzelésem sincs, hol lehet Ákos. És most már azt is erősen kétlem, hogy az anyutól kapott rossz jegye miatt ment el. Ha amiatt lépett volna le, szerintem már rég itthon lenne.

A napló első bejegyzésében egyébként feltűnt valami. Azt írom, „beszélni szeretek, írni nem". Úgy gondolom, ez az állítás már nem igaz. Ákos levele és verse mázsás súllyal nehezedik napok óta a lelkemre. Úgy szeretnék beszélni róluk Szilvinek. De képtelen vagyok rá. Csak írok, hallgatok és töröm a fejem. Hülye vagyok, nem?

Október 12., péntek

Szörnyű dolgok történnek.

A rendőrség nem ismer könyörületet. Ili néninek és Endre bácsinak nem elég, hogy nincs meg Ákos, a fiuk eltűnéséért még őket is teszik felelőssé! Igen, bármennyire meghökkentő, a rendőrség számára időközben ők lettek az elsőszámú gyanúsítottak.

– Ha eltűnik valaki, mindenekelőtt a családot

vizsgálják meg. Különösen akkor, ha bűntény gyanúja merül fel – magyarázta Béla bácsi, apu barátja, aki ügyvéd Egerben, s tegnap este beugrott hozzánk néhány percre.

– Bűntény? – nézett rá anyu ijedten.

– Igen – bólintott Béla bácsi. – Lehet, hogy bújtatja valaki Ákost, de az is lehet, hogy valaki vagy valakik erőszakkal tartják őt távol az otthonától. És ezenkívül még az is elképzelhető, hogy... – hallgatott el hirtelen nagyon szomorú arccal.

– Hogy? – suttogtam.

Béla bácsi kérdőn pillantott apura, s csak amikor apu igent bólintott, akkor fejezte be a mondatát:

– ...hogy szegény fiú már nincs is életben.

Borzasztóan fájt, amit hallottam.

– Ákos él! Igenis él! – kiabáltam dühösen.

– Remélem, igazad van – mondta Béla bácsi csöndesen. – Mindenesetre a rendőrségnek kötelessége megvizsgálni minden lehetőséget. Ákos majd két hete eltűnt, az országban mindenütt keresik...

Igaza van apu barátjának, tudom. A rendőrségnek tényleg az a feladata, hogy a nyomozást az eltűnt családjára is kiterjessze. Mégis utálok arra gondolni, hogy most Ákos szülei a fő gyanúsítottak.

A képtelennél képtelenebb feltevéseket gyártó (vagy legalábbis sugalló) újságírókból pedig állatira elegem van! Nem tudom, hogy márthatják be büntetlenül Ákos szüleit ország-világ előtt.

Hát persze, hogy most már mindenki tudja, hogy Endre bácsi egyszer nagyon megverte a fiát még kiskorában! Azután, hogy Ákos, az apai tilalomnak ellenszegülve, felkapaszkodott egy fára.

Igen, Endre bácsi egyszer az életben egyetlen pofonnál tényleg jóval többet adott a fiának. A játszótéri fáról (szerencsére épségben) lepottyant Ákost egy csomó felnőtt és gyerek szeme láttára agyabugyálta el ijedtében. Ebből azonban még nem következik, hogy Endre bácsi verekedős, agresszív alak, az meg pláne

nem, hogy haragjában akár öl is.

Ili nénivel kapcsolatosan is jelennek meg cikkek. A lapok szerint a rendőrség most azt igyekszik kideríteni, Ili néni ugyan honnan vette azt a nagyobb pénzösszeget, amiből tavaly nyáron a házukra még egy szintet ráhúzatott. ,,Uzsorások csapdájába esett a nő? – kérdezi az egyik újság. – S Ákos most az ő markukban van? Vagy bosszúból, mert nem kapták vissza a pénzük kamatostól, már végeztek is szegény gyerekkel? És a nő tudja ezt, csak titkolja?''

Szörnyű, micsoda feltevésekre képesek az újságírók. De sajnos, van még ennél is rosszabb: a faluban most egy csomóan elhúzódnak Ákos szüleitől.

,,Szégyenkezem miattuk'' – jegyezte meg anyu épp ma reggel az iskolába menet, majd megkérdezte, vacsora után lenne-e kedvem elmenni vele meg apuval Ákosékhoz.

Este fél nyolc körül érkeztünk meg a ,,vendégségbe'', s ezúttal Ili nénivel, Endre bácsival (aki úgy tűnik, a fia eltűnése óta ismét a volt feleségével lakik) és a szőke hajú, rokonszenves nagynénivel együtt néztük meg a *Megtalálunkat*.

Helyszíni közvetítés most is volt, de egy számomra teljesen ismeretlen helyről. Ákossal kapcsolatban csak annyit mondott a műsorvezető, hogy a tizenhárom éves, szeptember 28-án falujából eltűnt Polgár Ákos ügyében továbbra is széles körű nyomozás folyik. A rendőrség nevében pedig arra kérte a nézőket, ha bárki bármit tud, azonnal tegyen bejelentést. ,,Ha például – mondta – Ákos osztálytársai tudnak valamit, szedjék össze a bátorságuk, s beszéljenek! Hiszen annyiszor történnek balesetek, annyiszor esnek meg akaratlanul is nagy, emberi tragédiák.''

– ,,Nagy, emberi tragédiák''?? De hát honnan veszik ezt az őrültséget? És egyáltalán, hogy jövünk most mi a képbe? Merthogy most minket gyanúsítanak, vagy nem? – kérdeztem aput már otthon.

– Megmondta Béla bácsi: a nyomozók minden

lehetséges szálat megvizsgálnak. Talán elejtett valaki egy szót. Arról, hogy az osztályotokból a fiúk... vagy nem is – rázta meg a fejét apu –, inkább egy, maximum két fiú...

– De hát szerinted mit csinálhattak Ákossal a srácok? – vágtam közbe rettentő mérgesen.

– Szerintem?

– Ühüm! – bólintottam.

– Például... – kezdte apu elgondolkodva – elcsalhatták egy helyre, hogy ott megleckéztessék valami miatt. Csakhogy a leckéztetés eldurvult, s Ákos megfenyegette őket, hogy ezért még felelni fognak. Az egyik fiú erre nagyon megijedt, s ijedtében olyat cselekedett... – hallgatott el hirtelen.

– Hogy?

– Mit tudom én! – mondta apu ingerülten. – De az is lehet, hogy... játszottak. Ákos várta Ilikét a megállóban. A kerékpárúton közben felbukkant egy biciklis, egy fiú az osztályotokból, aki intett Ákosnak, hogy pattanjon fel mögé. A fiúk a kerékpárúton körülbelül egy kilométert haladtak. Aztán letették a biciklit, s gyalog mentek tovább, be az erdőbe. Hogy miért? – vonta fel a szemöldökét. – Nem tudom. Ezt ne is kérdezd! Talán van ott egy rejtekhelyük vagy egy titkuk vagy egy valami teljesen másuk. Mindenesetre fő, hogy bementek az erdőbe, ahol hülyéskedtek, játszottak, lökdösték egymást, miközben felfelé kapaszkodtak. Aztán Ákos hirtelen elvesztette az egyensúlyát, s a mélybe zuhant. Az osztálytárs pedig rémületében elmenekült, és megpróbálta azonnal elfelejteni a történteket.

– Marhaság! – ráztam meg a fejem. – Ha a srácok a kerékpárúton, az országút mentén csupán hat-hétszáz métert bicikliztek volna, biztos látta volna őket legalább egy környékbeli autós.

– Akkor gyalog jött az osztálytárs, s azonnal bementek az erdőbe.

– Lehetetlen! Ákoson kívül egyetlen

osztálytársamat nem látták a megálló felé, se biciklivel, se gyalog. Ezenkívül egy árva nyom nem vezet az erdő felé. Kutyákkal vizsgálták át a megálló egész környékét – magyaráztam.

S eszembe jutott, sokáig én is arra gondoltam, Ákos a megállóból talán rögtön az erdőnek vette az irányt. De aztán Szilvi, aki nálam sokkal jobban ért a kutyákhoz, tegnapelőtt felvilágosított, hogy ez teljes mértékben kizárt. Ha Ákos, magyarázta, a megállóból bármerre is gyalog indult volna tovább, a kutyák száz százalék, hogy megszimatolták volna a nyomát.

– Akkor autóval érkezett... vagy inkább érkeztek az osztálytársak Ákosért – mondta most apu.

– Kinek az autójával? És ki vezetett? – hadartam.

– Vezetni senki nem tud! – néztem apura fölényesen.

De amint kimondtam a mondatot, már tudtam, talán tévedek. Elképzelhető, gondoltam, hogy Molnár mégsem hazudott, amikor az évnyitón azzal dicsekedett, hogy az apja a nyáron megtanította vezetni. Igen, talán nem lódított, amikor azt mesélte, gyakran furikázik az autójukkal titokban, tök egyedül.

– Én nem vagyok nyomozó – mondta közben apu. – Nekem csak elgondolásaim vannak.

– De rosszak! – néztem a szeme közé haragosan.

– Igen, valószínűleg rosszak – ismerte el. – Sőt, nagyon remélem, hogy rosszak – suttogta.

Most, éjfél előtt nem sokkal, az íróasztalomnál ülök, s Molnárra gondolok.

Ákos eltűnéséhez vajon tényleg köze lenne? Úgy bepörgött, amikor Bányó azt mondta, szerinte „nem a föld, hanem a víz nyelte el szegény fiút”.

És Pogány? Ő talán nem kelt ki magából túlontúl, amikor megtudta, hogy Bányó öngyilkosságra gondol?

Fogadok, hogy Bányó tud valamit. Öngyilkosság? Nem, az lehetetlen. Persze, ha Bányóban felmerült a gyanú, akkor talán... igen, akkor talán mégsem annyira lehetetlen, mint amilyennek így első hallásra tűnik.

Mindenesetre nagyon érdekelne, miért pont Molnár és Pogány akarta Bányót a leginkább elhallgattatni.

Bányóval okvetlenül beszélek a napokban. De hogy? Nem szíveljük egymást különösebben. Szilvivel már jobb a kapcsolata. Neki talán hajlandó lesz elárulni valamit.

Fogadok, hogy a rendőrség figyelme csak a *Megtalálunk* múlt heti adása után terelődött a fiúkra. Erdei Peti mondata ejthette őket gondolkodóba.

Október 13., szombat

Ebéd előtt beszéltem Szilvivel. Mondtam neki, hogy szerintem mielőbb ki kéne kérdeznünk Bányót.

Szilvi maximálisan egyetértett velem, s azt javasolta, menjünk ki a sportpályára a délutáni focimeccsre, mert a srác szerinte tuti, hogy ott lesz.

Bányót délután tényleg kinn találtuk a meccsen, s a szünetben szerencsére egyből hajlandó volt egy kóla fejében egy kicsit félrevonulni velünk.

– Te – csaptam le rá, mihelyt hármasban maradtunk –, honnan veszed, hogy Ákos már nem él?

– Ha élne, biztosan tudnánk – rántott egyet hanyagul a vállán. – Látták volna – magyarázta.

– És ha bújtatná valaki?

– Ki? Hol? Miért? – kérdezte Bányó.

– Nem tudom – ismertem el egyből.

– Na látod! Nem él, én mondom neked. Öngyilkos lett.

– Miért gondolod? – ráncolta Szilvi a homlokát.

– Az idősebb bátyám ideggyógyásznak készül. Ő mindig mondta, hogy Polgár túlérzékeny srác. S most, hogy elmeséltem neki a Pogány meg a Molnár szekáit...

– „A Pogány meg a Molnár szekáit"? – vágtam közbe izgatottan.

– Igen – bólintott Bányó. – Miért, ti nem tudjátok? – nézett ránk meglepetten.

– Nem – csóváltuk Szilvivel a fejünket egyszerre.

– Pogányék megállás nélkül bosszantották

Polgárt, hogy hiába is álmodozik, mert űrhajós belőle ugyan soha nem lesz.

– Űrhajó-ó-óós?! – döbbentem meg.

– Természetesen! Pogányék még a tavasszal kiszimatolták Polgár titkos vágyát, s azóta, ha tehették, állandóan cukkolták. Nem annyira a suliban; ott legfeljebb tesiórán méregették fitymáló tekintettel kevéssé sportos alkatát. Leginkább a Páfrándiék edzőtermében zaklatták, ahová Polgár úgy egy évvel ezelőtt kezdett el járni. „Ha véletlen még meg is izmosodnál, megnyúlni soha nem fogsz! Te töpörtyű és tömött fogú maradsz mindörökre! Agyő hát, szép, űrhajós álmok!" – cukkolták Polgárt szüntelen.

– Nem értelek – mondtam. – Ugyan mi köze az űrhajósságnak az izmokhoz, a tömött fogakhoz meg az alacsony termethez?

– Úgy tudom, csak bizonyos testmagasságot elérő, ép fogú, erős emberekből lehet űrhajós.

– Miért – szólt Szilvi –, Ákosnak talán rosszak a fogai?

– Molnár szerint két tömött foga van, s ezt biztos forrásból tudja, az apjától, aki fogorvos.

– Én is Molnár apjához járok – jegyeztem meg. – De szerinted holmi gúnyos megjegyzés miatt képes lett volna Ákos megölni magát?

– Miért ne? – vonta fel Bányó a szemöldökét.

– Neked teljesen elment az eszed! – robbant ki Szilviből.

– A bátyám is mondta... – kezdte Bányó védekezően.

– Elhallgass! – dörgött rá Szilvi. – Te meg az okostojás testvéred! – nevetett fel gúnyosan.

– Te, te ne merd sértegetni a bátyám! – lökött Bányó dühében egy óriásit Szilvin. – Egyébként – mondta aztán dacosan –, ha nem lett öngyilkos, akkor megölték!

A Molnárék??? Azt hittem, menten elájulok.

Annyira meglepődtünk, Szilvi is, meg én is, hogy

mindketten csak némán, kérdőn meredtünk Bányóra. (Szilvi még a lökést is elfelejtette viszonozni.)

– Igen, megölték. – nézett ránk Bányó fölényes tekintettel. – Ti soha nem néztek tévét? – tudakolta.

– Miért? – ijedtem meg. – Van valami új, félelmetes gyanú Ákos eltűnésével kapcsolatban?

– Beszélj! – sziszegte oda Szilvi Bányónak.

– Tegnap Afrikát mutatták, s elmondták, hogy a földrészről évente kábé hány gyerek tűnik el nyomtalanul.

– És? – suttogtam rémülten.

– Biztos hallottatok már a szervkereskedelemről – állapította meg Bányó. Szilvivel némán bólintottunk.

– No mármost – folytatta Bányó fontoskodó arccal –, a tévé azt mondta, hogy Afrikában a kies helyeken egyedül bandukoló gyerekekre gyakran csapnak le szervkereskedők. Egy pillanat alatt bevágják a gyerekeket furgonokba, s eltűznek velük. Majd megölik őket, és drága pénzért eladják a veséjüket, a szívüket meg az összes többi használható szervüket a nemzetközi piacon, Amerikában, Európában, Kínában.

– Hogy jön a képbe Ákos? – kérdeztem.

– Nem akkor látták utoljára, amikor éppen egyedül üldögélt a buszmegállóban? – vonta fel Bányó a szemöldökét.

– De igen – sóhajtottam.

– No mármost – mondta Bányó –, hirtelen megállt Polgár mellett egy autó, s kiugrott belőle egy férfi, késsel a kezében. A férfi aztán egy szempillantás alatt betuszkolta Polgárt maga mellé a hátsó ülésre, s a vezető már indult is, hogy...

– Elég! – vágott közbe Szilvi nagyon mérgesen. – Neked teljesen megzápult a fejed! – förmedt rá Bányóra. – Szerinted Magyarországon csak úgy hipp-hopp késes alakok ugrálnak ki az autókból?!

– A tettükre fel is készülhettek a szervkereskedők – érvelt Bányó sértetten. – Polgár nem először várta az anyját a megállóban iskola után.

– Akkor is hülyeség! – dörögte Szilvi Bányónak. – Esküszöm – tette szívére a kezét –, nálad még a Pogány meg a Molnár is különb! – ordította.

S ezzel faképnél hagytuk a srácot.

Különben a beszélgetés szerintem nagyon hasznos volt. Szilvivel végre százszázalékos bizonyságát nyertük annak, hogy Bányó feltételezései teljesen alaptalanok.

Ákos semmiképp nem lehetett néhány gúnyos megjegyzés miatt öngyilkos, tudom. Az meg, hogy szervkereskedők rabolták el, a világ legnagyobb ökörsége. Afrika innen több ezer kilométerre van, s ami ott igaz lehet, az itt biztos nem az.

Október 14., vasárnap

A szervkereskedelem szörnyű gondolata éjjel belopakodott az ágyamba.

Azt álmodtam, Afrikában vagyok Ákossal egy végtelen, homokbuckás sivatagban.

Bandukolunk a buckák közt, le-föl, le-föl, le-föl. Aztán egyszer csak előtűnik az egyik bucka mögül egy autó, kiszáll belőle egy kezében zsebkést szorongató férfi s megindul felénk. Elkezdünk rohanni. Rohanunk, rohanunk, egész gyorsan s könnyedén, de a férfi mégis egykettőre ott szalad mögöttünk. Félünk, rettegünk, tudjuk a szörnyű igazságot: ha a férfi elkap bennünket, nem lesz többé se szívünk, se vesénk.

Rettenetes egy álom volt, mondhatom. Még szerencse, hogy mielőtt elkaptak volna bennünket, felébresztett anyu.

– Hétalvó! – rántotta le rólam a takarót. – Hasadra süt a nap! – mondta nevetve. – Szilvi telefonált, azonnal itt lesz érted.

Hogy világos legyen, miért készült Szilvi értem jönni (és jött is természetesen alig negyedórával később), most elmondok egy nagyon fontos dolgot: tegnap a Bányóval való beszélgetés után sikerült végre legalább részben megnyitnom a szívem Szilvinek.

Nagyon megkönnyebbültem, miután elmeséltem

neki, hogy Ákos eltűnése előtt küldött nekem egy levelet, amelyben azt írta, szeretne járni velem, s arra kért, vasárnap, azaz szeptember 30-án menjek fel vele a Kilátóhoz.

– De ha akkor már meg se volt! – lepődött meg Szilvi.

– Így igaz – bólintottam –, de én attól még felmentem a Kilátóhoz – mondtam.

Utána gyorsan elregéltem Szilvinek a két szerintem leglényegesebb dolgot. Azt, hogy 30-án Ákosnak egy bokorban hagytam ennivalót meg egy takarót, és azt, hogy két nappal később ismét fenn jártam a bokornál. Ezenkívül természetesen beszéltem neki még a monogramos szívről is.

Tehát tegnap Ákos szerelmes verse kivételével, azt hiszem, minden lényegeset elmondtam a barátnőmnek, aki ma reggel azért jött értem, hogy felkísérjen a Kilátóba, s egyúttal ellenőrizze velem együtt azt is, történt-e valami a bokorban hagyott holmival.

A bokorhoz mentünk először. És az ott hagyott csomagnak hűlt helyét találtuk! Meglelte, s elvitte magával Ákos? Végre megette az élelmet, s betakaródzott a takarómmal?

Á, dehogy!

A takaróra a bokortól tíz-tizenkét méterre bukkantunk rá. Összevissza tekeredve, félig az avarban, félig annak tetején hevert. A kolbásznak nyomát nem láttuk, de a kenyér nagy része négy-öt darabra törve, illetve szétmorzsálódva ott volt a takaró és a bokor közt körülbelül félúton. Mellette az erjedő gyümölcs szétmállva, rothadón buggyant elő néhány zacskócafat közül.

– Állatok találtak rá – értelmezte Szilvi a látottakat. – Még a plédet is magukkal cibálták – mutatott a kockás takarómra.

Azonnal világos volt számomra is, hogy csakis állatok nyúlhattak az élelemhez. Ákos nem marcangolta volna szét a zacskót, s nem tördelte, nem morzsálta

volna a földre a kenyeret sem. Megevett volna mindent az utolsó falatig.

– Most mi lesz? – nézett rám Szilvi tanácstalanul.

– Nem tudom – suttogtam, s közben olyan, de olyan keserűség fogott el, mint Ákos eltűnése óta eddig talán még soha.

Borzasztóan tehetetlennek éreztem magam, s ez a tehetetlenség nagyon fájt.

– Mit csináljunk? – várta még mindig Szilvi a válaszom.

– Fogalmam sincs – remegett meg a hangom.

Majd hirtelen eleredt a könnyem, s hiába igyekeztem erős lenni, egyre inkább sírtam.

– Hagyd abba! – szólt rám Szilvi. – Figyelnek – intett fejével ingerülten két turista felé, akik az útról kíváncsian bámultak bennünket.

A turisták szerencsére egykettőre elhúztak. Én azonban a sírást képtelen voltam abbahagyni.

– Neked tetszik? – lépett oda most Szilvi ahhoz a fához, amelyre Ákos a monogramos szívet faragta.

– Ne-eem tu-u-dom – hüppögtem zavartan.

– Nem tudod? – pillantott rám Szilvi kétkedőn.

– Nem – ráztam meg a fejem.

És ezzel, azt hiszem, a teljes igazságot mondtam. Tényleg nem tudom, hogy mint srác tetszik-e nekem Ákos.

Ha az eltűnése előtt akár csupán egy nappal kérdezte volna meg tőlem valaki, hogy tetszik-e nekem Ákos, biztosan a következőt mondtam volna kapásból:

Ákos?? Az a kis szemüveges srác? Még csak az kellene! Igen, hogyne, jó fej, nem tagadom. Meg nem is olyan hülye és verekedős, mint a legtöbb fiú, de azért, köszönöm szépen, én nem kérek belőle. Nekem biztos, hogy nem ő a herceg a fehér lovon.

Szóval szeptember 28-a előtt Ákos (mint fiú, hangsúlyozom újra) egy kicsit se tetszett. De amióta eltűnt, úgy érzem, közöm van hozzá, kötődöm hozzá, s napról napra erősebben, mint bármely más fiúhoz.

A szobám falára kiragasztott, tök helyes színészeket ábrázoló poszterek már egyáltalán nem vonzzák a tekintetem. Leginkább Ákos versét mondogatom magamban becsukott szemmel, amikor egyedül vagyok. A versét, amelyet réges-rég betéve tudok már.

És amikor Ákosra gondolok, képzeletemben őt többé már nem a tornasorban utolsóként, a többi fiú mögött látom, hanem egyedül. Előttem áll, a Kilátóhoz vezető út elején. Egy ideig semmi különöset nem csinál, csak néz rám. Aztán egyszer csak leveszi a szemüvegét, s a hatalmas, kék szempár hirtelen egészen apróvá lesz. Kicsit vaksin hunyorít most rám, majd int, hogy mehetünk.

Elindulunk egymás mellett az úton, felfelé. Ákos nem szól, nem magyaráz semmit, de miközben megyünk, én pontosan tudom, hogy ő mutatni akar nekem valamit. Valamit, ami csak a miénk.

De most térjünk vissza a valóságra, a délelőtt történtekre!

– Szóval nem tudod, hogy tetszik-e? – nézett rám Szilvi még mindig kétkedőn.

– Nem – töröltem le közben az arcomról az utolsó könnycseppet.

– Akkor miért sírtál az előbb? – tudakolta Szilvi.

– Talán ... mert... – kezdtem.

– Mert? – vágott közbe Szilvi rém kíváncsian.

S akkor nem bírtam tovább. Éreztem, azonnal meg kell neki mutatnom Ákos versét, amelyet szeptember 28-a óta mindig magamnál tartottam. Lesz, ami lesz, gondoltam, s elővettem nadrágom zsebéből a szerelmes sorokat.

– Tessék – nyomtam Szilvi markába a verset. – Ákos írta. A levéllel együtt érkezett – magyaráztam.

Amikor Szilvi elolvasta a verset, csak ennyit mondott:

– Nem is olyan rossz.

A „nem is olyan rossz" Szilvi szájából igazi dicséret. Ő, aki irodalomból a legjobb az osztályban, még

a legnagyobb írók műveiről is csak ritkán nyilatkozik ennél kedvezőbben.

– Tehát? Mit szólsz hozzá? – kérdeztem izgatottan, s közben éreztem, rettentő büszke vagyok Ákosra.

– Mondtam már, hogy jó – felelt Szilvi kicsit bosszúsan. – De... – nézett rám elgondolkodva – hazavihetem?

– Miért? – lepődtem meg a különös kérésen.

– Ne izgulj! Nem eszem meg! – biggyesztette el a száját Szilvi. – Holnap visszakapod. Délután csak át akarom tanulmányozni. Megvizsgálom, hátha van benne például egy titkos üzenet.

Nehéz szívvel ugyan, de miután megígérte, úgy vigyáz a versre, mint a szeme fényére, teljesítettem kérését: átadtam neki a szerelmes sorokat.

Aztán felmentünk a Kilátóba, s a magas, karcsú kőtornyot a legaljától a legtetejéig gondosan átkutattuk. A kövek közti résekből kihalásztunk minden összegyűrt, piszkos papírlapot, s a falfirkákat egytől egyig elolvastuk. Hiába! A papírlapok nem rejtettek semmiféle üzenetet. És a falakon egyetlen P. Á., illetve Z. Á. monogramot nem leltünk. Az egyetlen felirat, amit én hirtelenében érdekesnek találtam, a következő volt:

Itt találkozunk.

– Kik találkoznak itt? Mikor és miért? – néztem Szilvire roppant izgatottan, mihelyt elolvastam az írást.

De ő már rázta is a fejét.

– Más kézírás – állapította meg azonnal, s bizonyítékul elővette Ákos versét.

– Lehet, hogy Ákosnak adott itt valaki találkozót – néztem az írást reménykedve.

– Igen, de már legalább öt évvel ezelőtt – jegyezte meg Szilvi csípősen.

S én tudtam, hogy igaza van: a kopott feliratról lerítt élemedett kora.

Csalódott vagyok, s nagyon szomorú. Most már tényleg

fogalmam nincs, hol kutassak nyomok után, hova menjek, mit csináljak, hogyan segítsek.

Nem értem, miért nem váltják be a tévéadások és a plakátok a hozzájuk fűzött reményeinket. Valakinek igazán tudnia kell, hova ment Ákos. Valakinek csak látnia kellett őt szeptember 28-a óta! Ez a jóember miért nem beszél hát? Miért hallgat? Mi oka lehet rá?

És a rendőrök? Ők szabadon nyomozhatnak minden irányban, s nekik megvannak a megfelelő eszközeik is. Ők annyi úton elindulhatnak, annyi lehetséges szálat megvizsgálhatnak. Hogy nem jutnak hát semmire?

Most felsorolom azokat az Ákos eltűnésével kapcsolatban gyártott feltevéseket, amelyekről csupán nekem, egyszerű osztálytársnak, tudomása van:

1. Ákos önszántából ment el – valószínűleg busszal –, s most bujdosik valahol. (Hogy pontosan hol, s hogy miért nem jön még haza, azt egyelőre, sajnos, nem lehet tudni.)
2. Ákos öngyilkos lett Molnár és Pogány macerái miatt. (Holtteste ismeretlen helyen található.)
3. Ákos játékból származó tragédia áldozata lett. (Csak a játszótárs és legfeljebb annak bizalmasai tudják, hogyan és hol történt a baleset.)
4. Ákost meg akarta leckéztetni egy vagy két fiú az osztályból. A leckéztetés azonban váratlanul elfajult, s Ákos meghalt. (A bűnösök mélyen hallgatnak tettükről.)
5. Ákos magyar vagy afrikai szervkereskedők karmai közé került, s a bűnözők már rég végeztek vele.
6. Ákost tőrbe csalta és agyonütötte valami miatt a nagyon agresszív apja. (A férfi természetesen bűntárssal is rendelkezik, mivel ő maga az adott időpontban nem jöhetett a fiáért; neki tuti alibije van.)
7. Ákost uzsorások rabolták el, s ők is ölték meg.
8. ...

Elég!! Nem folytatom tovább a sort. Én egész biztos

vagyok benne, hogy az első pontban leírt feltevés a helyes. Ákos semmiképp nem halhatott meg, tudom. Ha ő már nem élne, én száz százalék, hogy érezném.

Október 15., hétfő

Soha nem fogom megbocsátani Szilvinek, amit tett!

Reggel azzal fogadott, hogy nincs meg a vers. Azaz megvan, helyesbített rögtön, csak már nem az ő birtokában, mivel néhány perccel korábban bedobta abba a nagy, teljesen zárt, csupán egyetlen hosszú, keskeny nyílással rendelkező fémdobozba, amelyet Magdi néni, a magyartanárunk még a tanév elején azért tett ki a második emeleti folyosó végén lévő asztalkára, hogy október végéig abban gyűjtse össze az iskolai versíróversenyen részt venni kívánó tanulók költeményeit.

– Mondd, hogy nem igaz! – néztem Szilvire hitetlenkedve. – Ákos a verset nekem írta, nem az iskolának! – hadartam mérgesen.

– Nyugi! – mosolygott Szilvi. – Nem szólít benne a neveden. Senki se fogja megtudni, hogy neked írta.

– Akkor sincs jogod mások dolgaival rendelkezni! – mondtam rettentő dühösen.

– Neked meg ahhoz nincs jogod, hogy kisajátítsd őket magadnak! – vágott vissza Szilvi élesen.

S ezt követően többé egyikünk se szólt a másikhoz egész délelőtt.

Október 16., kedd

Ma kifigyeltem a nagyszünetben: a fémdoboz keskeny nyílásán csupán befelé mennek a papírlapok. Azon keresztül Ákos versét biztosan nem lehet kihalászni. A dobozt pedig sajnos, lehetetlen ellopni, mivel azt gondosan odaláncolták egy csőhöz.

Most már csak reménykedni lehet. Abban, hogy Szilvi ítélete ezúttal kivételesen téves, mert a vers igenis rossz, vagy legalábbis rosszabb még minimum

másik háromnál. Ha ugyanis Ákos költeménye nem ér el helyezést, senki se dumál majd róla.

Bízom benne, hogy Szilvi nem adott olyan jeligét, amelyből bárki is kitalálhatná, hogy a szerelmes sorok Zentai Ágnesnek íródtak. Ugyan mit írhatott Szilvi a vers fölé? Mégis mi a jelige? Jó lenne megtudni, de Szilvivel még mindig nem beszélünk egymással.

Október 20., szombat

Tegnap ismét kiszállt a faluba a *Megtalálunk* stábja, s a tudósító az esti adásban egy csomó embert megszólaltatott Ákos eltűnése kapcsán. Ili nénin meg Endre bácsin kívül beszélt most többek közt a diri, Magdi néni, a biológia-, a fizika-, a technikatanár, a suli portása, néhány osztálytárs, Ákosék egyik szomszédja, Angyal Gabi, Erdei Peti és Gábor bácsi, aki tőlünk csupán három házra lakik, s akihez Ákos évek óta modellezni jár.

A diri meg a tanárok Ákosról főleg a sulival kapcsolatban beszéltek. Egybehangzóan azt nyilatkozták, hogy bár nem elég szorgalmas, Ákos kimondottan jófejű, eszes diák. Ezenfelül, hangsúlyozták, abszolút kiszámítható, s éppen ezért nehéz elképzelni róla, hogy csak úgy fogja magát s elhagyja az osztálytársait meg a szegény jó édesanyját.

A fizikatanár azt mondta, fél, Ákos nem önszántából távozott.

– Vagy ha a saját akaratából is ment el, most már nem abból van távol – helyesbített Magdi néni. – Csapdába esett – jelentette ki. – Mert elképzelhető-e – kérdezte –, hogy egy olyan gyerek, mint Ákos, egyik napról a másikra közönyössé váljon szerettei iránt? Tegyük fel, hogy Ákos nem látta a *Megtalálunk* adásait, és valóban senkitől nem értesült arról, hogy a szülei meg a tanárai hetek óta mennyire aggódnak érte! Vajon nem tudja-e ő magától is, hogy a távollétével milyen nagy fájdalmat okoz környezetének? Ákos mély érzésű, jóravaló gyerek. Biztos hazajönne, ha tudna –

suttogta maga elé rém szomorúan.

Ili néni és Endre bácsi azt mondták, remélik, Ákos most nézi őket a tévében, s legalább szánalomból hazajön végre, mert ők már nem bírják nélküle; mert ők már tényleg a legrosszabbtól tartanak. Attól, hogy a fiukat hamis ígéretekkel elcsalták, külföldre csempészték, s most koldulásra kényszerítik valahol. „Testi fenyítéssel és élelemmegvonással, ha úgy látják jónak."

– Ákos, bármi történt... bármi legyen is az ok, amiért elmentél tőlünk, nagyon kérünk, gyere haza! – könyörgött Endre bácsi.

– Várunk! – suttogta Ili néni, s közben folyt arcáról a könny. – Nekünk rajtad kívül senkink nincs. Nélküled... – harapott ajkába – nélküled... – csuklott el a hangja – nélküled a mi életünk semmit nem ér – rázta meg a fejét.

Majd tenyerébe temette arcát s válla rázkódott a sírástól.

Az osztálytársaim (négy fiú és két lány) arra kérték Ákost, legalább velük lépjen azonnal kapcsolatba. Ákos tudja mind a hatuk e-mail címét, s ha egyelőre úgy érzi is, valami miatt nem jöhet még haza, legalább azt írja meg, hogy jól van.

Gábor bácsi azt mondta, reméli, mielőbb hazatér Ákos, mert nélküle bizony nemigen megy a munka. „Ha nem segít az én kis aranykezű barátom, az új repülőmodell még sokáig nem áll össze" – nyilatkozta.

Angyal Gabi és Erdei Peti újat nem mondott. A szomszéd pedig egyre azt ismételgette, fogalma sincs, miért ment el Ákos és most hol lehet.

Miért ment el? És most hol lehet? Engem is főként ez a két kérdés foglalkoztat. Bár tudnám a választ legalább az egyikre!

Egyébként azt hiszem, Magdi néninek igaza van: ha Ákos a saját akaratából ment is el, már rég visszajött volna, ha nem került volna csapdába. Igen, valószínű, hogy valaki vagy valakik nem engedik, hogy hazajöjjön. De ugyan miért nem?

Vagy félreismernénk Ákost mindannyian? Egoista lenne, kegyetlen, nemtörődöm?

Nem hinném. Bizonyítéknak ott a verse. A szerelmes versek nem hazudnak.

Október 29., hétfő

Tegnap volt egy hónapja, hogy Ákos eltűnt, s ebből a szomorú alkalomból a faluban fáklyás felvonulást tartottunk.

A főtérről indultunk este hétkor; kicsik, nagyok, öregek, mindenki, akinek csak szívügye Ákos sorsa. Égő fáklyákkal és lepedőkre meg fatáblákra mázolt feliratokkal vonultunk előbb Ákosék házához, majd a falu határában lévő buszmegállóhoz. Aztán megfordultunk, és a suli épületéhez mentünk. Végül pedig visszatértünk a főtérre, a városháza és a főtemplom elé.

A késő esti tévéhíradóban mutattak bennünket.

Anyu húga éjfél körül telefonált Bajáról, s elmondta, hogy bár a mi családunkat nem látta, a felvonulók közt kiszúrt azért egy rakás ismerőst. Ezenkívül, mesélte izgatottan, látta Ákos fényképét egy hatalmas transzparensre nyomtatva, s a közelében a következő feliratokat olvasta: „Várunk!”, „Gyere haza!”, „Keresünk!”, „Fontos vagy nekünk!”, „Megtalálunk!”, „Nem felejtünk!”, „Bátorság, jövünk érted! Ha kell, kiszabadítunk!”

A legutóbbi feliratot az a szervezet készítette, amely a megyénkben eltűnt emberek hozzátartozóiból alakult, s amelynek körülbelül két hete már Ili néni és Endre bácsi is tagja.

– Ez a szervezet nagyon jó dolog – mondta a napokban Magdi néni az egyik óráján. – Csak azok érezhetik át igazán Ákos szüleinek fájdalmát, akik maguk is hasonló dráma részesei. Az összetartozás érzése rengeteg erőt képes adni. Tudjátok, mikor a legelviselhetetlenebb a fájdalom? – kérdezte szomorúan.

– Amikor nincs kivel megosztanunk – felelt Balla Edina.

– Úgy van! – bólintott Magdi néni. – És még valami... – nézett ránk elgondolkodva. – Képzeljétek el, hogy többhetes néma csend után hirtelen megmozdul valami, beszélni kezd valaki; kiderül, hol van Ákos, és sikerül őt a nyomozóknak pár napon belül visszavezetniük hozzánk! Szerintetek az osztálytársatok megtalálása nem tölti el a szervezet tagjait új reménnyel? Nem erősíti meg a hitük, hogy a legkilátástalanabbnak tűnő helyzetben sem szabad feladniuk? Nem gondolják úgy vajon, ha Ákost megtalálták, akkor az ő szeretteiket is meglelik majd hamarosan, csak keresniük kell kitartóan és remélniük szüntelen?

A *Megtalálunk* legutóbbi adásában pontosan megmondták, hány tizennégy év alatti eltűnt gyereket tartanak nyilván Magyarországon. Hol lehet ez a sok fiú meg lány? És vajon mennyiben rokon az ő sorsuk Ákoséval?

Az egészben az a legrémisztőbb, hogy vannak gyerekek, akiket már évek óta keresnek teljesen hiába.

Bezárták őket valahova? Fény nélküli, nyomorúságos, föld alatti cellákba? De hát miért? Bosszúból, kegyetlenségből?

Vagy az eltűnt gyerekek nagy része nem él már? Uzsorások, elmebetegek megölték őket? Esetleg gátlástalan szervkereskedők végeztek velük, ahogy Bányó mondja?

Nem, arra gondolni sem akarok, hogy Ákos talán már nem él. Undorodom Bányótól. Un-do-ro-dom! Tudom, hogy hazudik.

November 8., csütörtök

Úgy zakatol a szívem; annyira izgatott vagyok! Ákos verse... a vers, amit nekem írt...

Jaj, azt se tudom, hol kezdjem! Talán az a legegyszerűbb, ha a lényeget azonnal kibököm. Mondom hát: Ákos első helyezést ért el a versíróversenyen, s költeményét holnap nekem kell a tévében felolvasnom.

Huh! Most, hogy túl vagyok a lényegen,

megpróbálom végre sorjában elmesélni a történteket. Ott kezdem, hogy október 31-én a nagyszünetben Magdi néni levette a versekkel teli fémdobozról a láncot, s bevitte a dobozt a tanáriba. Délután pedig a zsüri másik négy tagjával együtt (köztük anyuval) elolvasta a verseket.

Estére megtörtént az értékelés. De hiába! Anyu, mihelyt hazaért, közölte velem: ne is próbáljak faggatódzni, mert belőle ugyan ki nem szedek semmit. Várjak csak hétfőig, az ünnepélyes eredményhirdetésig szép nyugodtan én is, mondta.

November 5-én, hétfőn délelőtt, az eredményhirdetésen az egész suli ott pompázott az iskola dísztermében.

Azoknak a tanulóknak, akik költeményüket bedobták Magdi néni dobozába, most jelentkezniük kellett, s a nevükkel együtt meg kellett mondaniuk a jeligéjüket.

Egy költemény sehogy se akart gazdára találni. Telefonáltak hát gyorsan annak a tíz-tizenkét gyereknek, akik aznap éppen hiányoztak. Kiderült, egyikőjük sem írt verset.

– Kié akkor a gazdátlan költemény? – kérdezte a diri.

Senki nem felelt.

– Biztos, hogy nem írt valaki két verset? – szólt ismét a diri.

– Biztos! – kiabálták az érintettek kórusban.

– Akkor a gazdátlan, s most már elárulhatom, jelige nélküli vers csakis Polgár Ákosé lehet – szögezte le a diri. – Egyetértetek? – kérdezte.

– Egyet! – vágta rá mindenki.

– Nézzük akkor, kik a nyertesek! – dörzsölte a tenyerét izgatottan Magdi néni, majd felbontotta a zsüri ítéletét tartalmazó borítékot. – Harmadik helyezett – olvasta – a ,,Nyár-tél-tavasz-szél'' jeligés költemény szerzője. Tarján Csilla, mint látom – pillantott most arra a papírra, amelyre

az előbb a versenyen részt vevők nevét és jeligéjét írták fel.

Vastaps, kézfogás, majd puszi következett. Aztán Magdi néni megmondta, ki lett a második helyezett, s megint jött az előbbi menet: a vastaps, a kézfogás s a puszi.

– Az első helyezést iskolánknak az a nagyszerű tanulója érte el – szólt ismét Magdi néni –, aki... – pillantott körbe roppant elégedett arccal – aki... – mosolyodott el – aki... a jelige nélküli költeményt írta! – vágta ki boldogan. – Éljen hát Polgár Ákos! Éljen! – kiáltotta.

– Éljen! Éljen! Éljen! – visszhangozta az egész iskola.

Fantasztikus érzés volt! Mindenki Ákost éljenezte. Ákost, aki nekem, Zentai Áginak írta azt a verset, amellyel az első helyezést érte el a versenyen. Boldog voltam, kimondhatatlanul boldog, s rettentő büszke az én szerelmes költőmre.

Az eredményhirdetés után minden osztály visszament a termébe, s folytatódott a tanítás.

Nekünk énekóránk lett volna éppen, de az énektanár helyett Magdi néni és a diri lépett be az ajtón.

Úgy tervezik – újságolták izgatottan –, a *Megtalálunk* következő adásában elmondatják a műsorvezetővel, hogy Ákos első helyezett lett az iskolai versíróversenyen. És igen – folytatták lelkesen –, azt is elmondatják még, hogy az egész tanintézet másra sem vár, mint hogy Ákos személyesen vegye át az első helyezettnek járó díjat, a két személyre szóló, négynapos, nagyváradi nyaralást.

Borzasztóan megijedtem a hallottaktól. Ha maga Ákos nevezett volna be a versenyre, akkor nem ijedtem volna meg, akkor kitűnőnek találtam volna a tervet. Hiszen én is úgy vélem, egy első helyezés egyből visszaadja az ember önbecsülését és képessé teszi arra, hogy visszatérjen még oda is, ahol előzőleg őt érzése

szerint nem túl sokra becsülték.

Sajnos, a vers Ákos tudtán kívül került be a versenyre, az engedélye, a beleegyezése nélkül.

Engem Ákos most már egész életében utálni fog, gondoltam szomorúan. Mert azt hiszi majd, én adtam ki az ő legtitkosabb és legszemélyesebb érzéseit másoknak. Nem fogja elhinni, hogy Szilvi a hibás, és hogy én tényleg csak neki mutattam meg a verset, töprengtem.

Ennyi történt hát hétfőn. Ma pedig jött a ráadás!

Magyarórán megtudtuk Magdi nénitől, hogy a diri beszélt a tévésekkel, s ők azt akarják, Ákos egyik osztálytársa olvassa fel a nézőknek a verset.

– Szeretném, ha te olvasnád fel – mutatott rám Magdi néni.

– Én?? – döbbentem meg.

– Neked gyönyörű a hangod, puha, könnyű, meleg – magyarázta Magdi néni. – Pontosan olyan, amilyen Ákos verséhez illik.

– „Puha, könnyű, meleg" – kuncogott valaki.

– Halljam, kinek van kifogása! – ráncolta a homlokát Magdi néni.

Az osztály ijedten hallgatott.

– Ágié hát a vers – jelentette ki Magdi néni.

Igen, szó szerint ezt mondta. És ha tudta volna, mennyire igaza van!

Amikor ebéd után elmondtam anyunak, mire kért Magdi néni, kiderült, ő már tud a dologról. Magdi néni ugyanis, mielőtt rám osztotta volna a feladatot, előbb megkérdezte anyut, neki vajon mi a véleménye. És anyu természetesen azt mondta, engem tökéletesen alkalmasnak talál a feladatra.

– De ez egy szerelmes vers! Zavarban leszek. Értsd már meg! – érveltem hevesen.

– Honnan tudod? – ámult el anyu. – Fel se olvastuk! A *Sulimagazin*ban csak pénteken publikáljuk. Honnan veszed, hogy szerelmes vers? Magdi néni mondta? – kérdezte.

– Nem.

– Akkor? – vonta fel anyu a szemöldökét. – Te írtad? – faggatott. – Te, csak nem volt merszed bevallani?! – nézett rám vádló tekintettel.

– Nem – motyogtam.

– Akkor?

– Ákos megmutatta – suttogtam.

Anyu ismét nagyon elámult. Néhány másodpercig kíváncsian fürkészte az arcom, majd így szólt:

– Tetszel neki?

– Nem tudom – vontam meg a vállam, s egyszeriben úgy éreztem, majd szétrobbanok. – Nem tudom! – ismételtem haragosan. – De ha tetszem is neki, neked ahhoz semmi közöd! – ordítottam.

Aztán berohantam a szobámba, és az ágyamról az összes díszpárnát teljes erőből a földhöz vágtam.

Fogalmam sincs, mi ütött belém, miért reagáltam anyu utolsó kérdésére ennyire ellenségesen.

Vagy már beszélgetésünk eleje óta más célom se volt, mint hogy mielőbb fájdalmat okozzak anyunak? Első perctől fogva meg akartam őt büntetni azért, mert a hátam mögött szervezkedett?

Vagy csak most lett hirtelen nagyon elegem a beszélgetésből? Most, mielőtt még Szilvi után anyu is feltette volna nekem azt a bizonyos kérdést?

Ugyan mit mondtam volna, ha ő is megkérdezi tőlem, hogy Ákos tetszik-e nekem? Azt hazudtam volna, hogy egy kicsit se tetszik? Vagy épp ellenkezőleg, megmondtam volna az igazat?

Azt csak nem meséltem volna el neki, hogy pár nap óta, lefekvés után, arcomat mélyen belefúrom a párnámba és közben azt képzelem: Ákos teste fokozatosan rásimul az enyémre, ajkunk találkozik s hosszú, igazi csókban forr egybe!

November 9., péntek

Reggel anyu azzal ébresztett, hogy egész éjszaka gondolkodott a dolgon. Ha akarom, mondta, beszél

Magdi nénivel, és megkéri, másra ossza a feladatot.

Rögtön megnyugtattam, hogy most már minden rendben, nem félek többé a szerepléstől. (Időközben ugyanis ráébredtem, egyedül nekem van jogom felolvasni a verset. A szerelmes sorokat végül is nekem írták, s nem például Pásztor Beának vagy Balla Edinának.)

Este a stúdióból kapcsolták Ákosék lakását, ahol a szülőkön, a dirin meg Magdi nénin kívül ott voltam még én és anyu.

Először a diri kapott szót, aki egykettőre ismertette a nézőkkel a lényeget, vagyis, hogy rém büszke most az iskola Polgár Ákosra, mert a ,,tanintézet igen színvonalas versíróversenyén Ákos érte el gyönyörű költeményével hétfőn az első helyezést''.

A diri után Ili néni beszélt. Szemlesütve vallotta be: nagyon szégyelli magát, amiért nem vette észre, milyen tehetséges az ő drága jó fia.

– Bocsáss meg! Meg tudsz nekem bocsátani? – kérdezte egyenest a fiához intézve a szavait, mintha egész biztos lenne benne, hogy Ákos éppen nézi a műsort. – Annyiszor megszidtalak, hogy nem tanulsz eleget. S egyszer még azt is mondtam – panaszolta keserűen –, ,,ha így folytatod, semmire nem fogod vinni''.

Ili néni után én következtem. Felolvastam a verset. Feltehetően úgy, ahogy várták tőlem: ,,puha, könnyű, meleg'' hangon, baki nélkül, helyesen hangsúlyozva minden sort és mondatot.

Annyira érdekes, olvasás közben teljesen úgy éreztem, csak Ákos meg én létezem az egész világon. Én olvasom az ő versét, olvasom, olvasom, s ő hallgat engem valahonnan. Láthatatlanul hallgat, szerelme mégis érezhetően, sugárzón, egyre inkább eltölti lényemet.

Utánam, s egyben utolsóként, Endre bácsi kapott szót. Elmondta, az első helyezésen kívül Ákos számára van még egy jó hír: ő és Ákos édesanyja ismét együtt vannak.

– Újra egy család vagyunk mi hárman! – suttogta Endre bácsi könnyes szemmel.

Látszott rajta, hogy a több mint egy hónapja tartó rettentő bizonytalanságban még életének pozitív fordulata is leginkább fájón, szomorúan hat rá, nem pedig vigasztalón.

Hazafelé Magdi néni elkísért bennünket egy darabon.

– Ha egy tehetséges gyerek elkallódik, vagy ha egy rendes hirtelen rossz útra tér, és elszökik otthonról, elkeseredésükben gyakran egymást okolják a szülők – állapította meg Magdi néni. – S olyankor – sóhajtott – elszabadul a családban a pokol. Néha azonban éppen a közös fájdalom kovácsolja össze az embereket.

– Szerinted Endréék együtt maradnak, ha Ákos meglesz? – kérdezte anyu.

– Nem tudom – mondta Magdi néni egész halkan. – Talán – nézett a távolba elgondolkodva.

November 22., csütörtök

Holnap lesz két hete, hogy felolvastam Ákos versét a tévében.

Ennyi idő alatt annyi minden történhetett volna. Mégse történt az égvilágon semmi! Ákosról továbbra sincs újság. És hiába van a dupla jó hír is, ha egyik sem képes őt hazacsalogatni.

Vagy tévednénk? Minden megérzésünk hamis lenne? Lehet, hogy Ákos mégsem nézte az adást? Mégsem hallgatta a verset, amit én igazából csak neki, egyedül neki olvastam fel?

Elképzelhető, hogy valaki tévé és számítógép nélkül tartja őt bezárva valahol? De hol? Egy levegőtlen pincében, egy nagyon büdös gödörben?

A rendőrök állítólag nyomoznak. De mi haszna a munkájuknak, ha majdnem két hónap elteltével még mindig semmire nem jutottak?

Szerintem nem dolgoznak elég jól; valamilyen alapvetően fontos dologgal nem számolnak.

Persze, az is lehet, hogy az orruknál fogva vezetik őket. És mialatt ők a szakértőikkel még mindig csak azt vizsgálják, vajon Endre bácsi lehet-e annyira agresszív és őrült, hogy képes legyen mérhetetlen haragjában egy másik embert akár agyon is ütni, Ákost már rég külföldre csempészte egy bűnbanda. Vagy mire megbizonyosodnak arról, hogy Ili néni tényleg igazat mondott, valóban nem uzsorásoktól kapott pénzen építkezett, már egy halom újabb hamis feltevés kap szárnyra, amelyeknek egyenkénti, alapos megvizsgálása nagyon sokáig eltarthat.

Mi, Szilvivel, természetesen, nem ülünk ölbe tett kézzel. A múlt héten számítógéppel három új plakátot készítettünk.

Az első plakáton Ákos arcképe alatt a következő szöveg olvasható:

Gyere haza, nagyon kérünk!

Ha valami miatt nem jöhetsz, legalább telefonálj, hogy jól vagy!

A szöveg alatt két hosszú oszlopban több tucat aláírás sorakozik; Ákos barátainak, rokonainak és különféle ismerőseinek az aláírása.

A második plakáton egy csoportkép látható, amelyen Gábor bácsi és a Sasszárny Modellező Kör többi tagja áll egy hatalmas, repülőmodellekkel teli asztal mögött. A szöveg a következő:

Várunk! Nagyon hiányzol! Mielőbb jelentkezz!

A szöveg után itt is aláírások olvashatók.

A harmadik plakát megtervezésénél annak az elképzelésnek adtunk hitelt, hogy Ákos valaki, helyesebben: valakik fogságában van. Az eredeti szöveg, amelyet én akartam, s én is fogalmaztam, így hangzott:

Gyalázatos Emberrablók!
Térjetek már észhez! Azonnal vessetek véget Polgár Ákos fogságának!
Ha nem hallgattok ránk, meggyűlik a bajotok. A rendőrség a nyomotokban. Életfogytiglant kaptok mindannyian!

Szilvi úgy vélekedett, nem szabad fenyegetőznünk, mert „azzal aztán biztos nem érünk célt”. Az emberrablók talán már maguk is szívesen szabadulnának foglyuktól, mondta. Hiszen könnyű talán valakit heteken keresztül őrizni, rejtegetni, etetni? Igen, magyarázta, a bűnözőknek valószínűleg elegük van már Ákos fogva tartásából és kínzásából, csak azt nem tudják még, mit csináljanak, hogy elkerüljék a felelősségre vonást. Bátorítani kell hát őket, állapította meg végül, s utána ő írta meg a szöveget, amely most a harmadik plakáton Ákos arcképe alatt olvasható:

Tisztelt Fogvatartók!

Mi elképzelni se tudjuk, mi vezette Önöket a képen látható Polgár Ákos foglyul ejtésére, de higgyék el, nekünk nem célunk sem tettük indítóokai után kutatni, sem tettük alapján Önökről véleményt alkotni!

Mi csupán kérni szeretnénk valamit. Azt, hogy mielőbb küldjék haza Ákost, mert a szülei és mi – az osztálytársai – nem bírjuk már nélküle.

Ha valami miatt büntetni akarták Ákost vagy a családját, mi biztosítjuk Önöket, hogy az elmúlt másfél hónapos szenvedés bőven elég volt mindenkinek.

Amennyiben teljesítik kérésünket, mi cserében rögtön megbocsátunk, és mindent elkövetünk azért, hogy tettükért bántódásuk ne essék.

Aláírásokat az osztályból csak a lányoktól tudtunk szerezni. A fiúk, Bányóval, Pogánnyal és Molnárral az élen, kivétel nélkül azt mondták, nekik ugyan eszükben sincs megbocsátani senkinek. A bűnös, ordították kórusban, a legvadabb megtorlásra számíthat a részükről!

Megjegyzem, Szilvi szövegét első olvasásra én is elfogadhatatlannak találtam. Hamar beláttam azonban, hogy a barátnőmnek tulajdonképpen igaza

van: a cél a fontos, nem pedig az eszköz.

De ott tartottam, hogy Szilvivel új plakátokat készítettünk, s a nyolcszáz kinyomtatott példány nagy részét szombaton széthordtuk anyuval, Magdi nénivel, Gábor bácsival és Endre bácsi nővérével a megye egész területén.

A kábé háromszáz megmaradt példányt ezen a hétvégén Endre bácsi és két barátja viszi majd szét az országban mindenfelé.

Úgy, de úgy remélem, hogy ezúttal a plakátok segíteni fognak!

December 14., péntek

Szerda délután három óra tájban tűzként terjedt a faluban a hír: a Hernádban gyerek holttestére bukkantak.

– Kifogták Ákost a Hernádból! – jajgatott anyunak és nekem Miska bácsi, akinek az a szokása, hogy minden rossz újsággal egyből hozzánk rohan.

Majd elájultam a hír hallatán. Meglódult a világ körülöttem, és apró, sötétzöld meg fekete, zsibongó pontok kezdtek el táncolni a fejemben. Megszédültem, de nem estem el. Az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnom a mellettem álló asztal szélében.

– Nem le-le-het igaz – dadogtam. – Nem – ráztam meg a fejem. – Nem! Nem! – mondtam makacsul, miközben Miska bácsi már mesélte is, hogy öt autó ment oda, ahol a holttestet partra csáklyázták.

– Ilike, Endre és a rokonság, mindnyájan azonnal indultak – magyarázta. – Hiába próbálta tartóztatni a Perényi úr Ilikét. Mondhatta ugyan a főkönyvelő úr, hogy nem asszonynak való látvány az! – legyintett. – Ilike megkötötte magát, sírt, ordított, hogy márpedig neki joga van azonnal látni a fiát. Elmentek hát, el, mindnyájan – bólogatott szomorúan. – S ha jól számolom – pillantott az órájára –, már ott is vannak. Jaj – sóhajtott –, csak ne a mi Ákosunk legyen az!

– Miért? – lepődtem meg rettentően. – Lehet,

hogy nem ő az? – csillant fel bennem hirtelen a remény. – Nem tudnak még biztosat?

– Nem – csóválta a fejét Miska bácsi. – Ilikéék nem a rendőrség értesítette, ha...

– Hanem? – vonta fel anyu a szemöldökét.

– Valami Szarka Imre vagy Vince telefonált, Ilike egyik kedves, régi ismerőse, aki maga is csak hallotta a hírt.

– Tehát ez a Szarka – nézett anyu Miska bácsira hitetlenkedve – ...ez a Szarka – ráncolta a homlokát –, anélkül, hogy biztosat tudna, fel merte hívni Ákos szüleit ezzel az embertelen hírrel?!

– Miért? Mi... mi... miért? – makogott Miska bácsi. – Ő csak segíteni akart!

– Segíteni?! – nézett anyu most Miska bácsira olyan dühösen, hogy az pillanatokon belül már húzott is el egy egészen ostoba ürüggyel.

Alig ment el a szomszéd, Szilvi telefonált. Mondta, hogy az iskola épülete előtt gyülekezik az osztály, s kért, mihelyt tudok, menjek oda én is.

Bár rögtön indultam, amikor odaértem az iskolához, az osztályból szinte már mindenki ott volt.

Teltek-múltak a percek... A rettegéssel teli várakozás egyre nagyobb feszültséggel töltötte meg a levegőt. Egyesek idegességükben egyfolytában telefonáltak; ide-oda, haza, barátoknak, ismerősöknek, hogy megtudják, van-e már végre valami biztos hír. Mások félelemtől fehérré merevedett arccal, némán asszisztáltak ezekhez a szaggatott hangú, ideges hívásokhoz. És megint mások – köztük, sajnos, én is – képtelen, fájó beszélgetésekbe bonyolódtak.

Eltelt közben fél, majd egy, végül két teljes óra.

Öt autó ment el. Öt autó, tíz-tizenkét emberrel, ismételtük szüntelen. Miért nem telefonálnak hát? Miért kapcsolták ki a mobiljukat mindannyian? Miért? Miért? – kerestük a választ egyfolytában. Aztán... aztán egyszer csak megkaptuk.

– Polgár az – jelentette ki Kapa Zoli váratlanul.

Némán, ellenségesen néztünk rá.

– Polgár – mondta Kapa újra. – Különben miért ez a nagy hallgatás? – kérdezte.

Egy ideig senki nem szólt.

– Igaza van – suttogta aztán Veréb Tomi.

– A fenét van igaza! – csattant fel Szalma Pisti. – Van nektek egyáltalán fogalmatok arról, mi történik egy vízbe fúlt ember testével? Két és fél hónap után a koma felismerhetetlen! Nem lehet csak úgy rögtön azonosítani!

– Hetekre, hónapokra, vizsgálatokra van szükség! DNS-re! – ordítottam dühösen.

– Egy test felpuffad... – kezdte Veréb.

– Csönd! – vágott közbe Belák Teri. – Csö-ö-önd! – sikított. – Meg vagytok húzatva! Szerintetek eddig miért nem találták meg? Eddig hol volt?

Hol? – ült ki a kérdés az arcokra.

– Ha vízbe fullad valaki, teste mennyi idő után jön fel a felszínre? – nézett Szilvi most Ignác Lacira, osztályunk legjobb biológusára.

– Azt hiszem, pár nap után – mondta Ignác.

– Na látjátok! – hordozta körbe rajtunk tekintetét Szilvi diadalmasan. – Hülyék vagyunk! – kiáltotta. – Ahelyett, hogy előbb gondolkodnánk egy kicsit, mindent rögtön megeszünk! Ha Ákos szeptember végén esett a folyóba, már nem lehet a környéken.

– Talán csak néhány napja fúlt vízbe – jegyezte meg Molnár. – Most szabadultak tőle az emberrablók – magyarázta.

– Elég jól úszik – vetette közbe Almási Mari. – Nyáron láttam a táborban.

– Örvénybe került – jelentette ki Molnár. – A folyó nem kezdőknek való uszoda!

– Vagy előbb végeztek vele, s csak utána dobták a Hernádba – suttogta Veréb.

– Szerintem, mihelyt elrabolták, megölték, s a testét a part mentén elásták – mondta Pogány. – De a korlátolt agyúak azzal elfelejtettek számolni, hogy a

sok esőtől megemelkedik a vízszint s a folyó kimossa...

– Ki ne mondd! Elég! – kiáltottam közbe. – Semmit nem tudunk. Csak ostoba elméleteket gyártunk. Hallgassatok! – rivalltam rá Verébre és Pogányra. – Undorítóak vagytok!

– Te meg mit tüzelsz? Már beszélni se szabad? Miért jöttél egyáltalán? Ki hívott? – lökött egyet rajtam Pogány mérgesen.

(S ha nem lenne nálam jóval erősebb, én is löktem volna rajta egy akkorát, de akkorát, hogy azonnal a földön terüljön el!)

– Igaza van Áginak – kelt Szilvi a pártomra. – Nem azért jöttünk, hogy rémisztgessük egymást. Együtt akartuk várni a hírt, ami, ha rossz lesz, gondoltuk, együtt talán kibírhatóbbnak tűnik majd. Ha pedig jó lesz...

– Jó hír?? – vágott közbe ajkát biggyesztve Pásztor Bea.

– Igen – bólintott Szilvi. – Oké, hogy eltűnt Ákos, meg hogy két és fél hónapja nem tudunk róla semmit, de ha kiderül, hogy a folyóból kifogott holttest nem az övé, én igenis örülni fogok. Ö-rül-ni! – szótagolt fennhangon. – Mert akkor még mindig reménykedhetünk abban, hogy önszántából van távol tőlünk.

Tegnapelőtt délután én is Szilvihez hasonlóan éreztem. Sőt! Két és fél hónap elteltével, amikor hirtelen nem egyszerű feltevésekben, hanem a valóságban, a lehető legkonkrétabban merült fel a szörnyű gyanú, hogy Ákos már nem él, én úgy éreztem, a halálhíre helyett bármilyen más, vele kapcsolatos hírnek csak örülni tudnék. Még akkor is örülnék, gondoltam, ha azt adnák tudtomra, hogy Ákos szenved. Raboskodik és éhezik, mondjuk, egy számomra és a rendőrség számára ismeretlen helyen.

Egyébként a fogság témájával már jó ideje foglalkozom. A neten olvastam olyan emberekről, akiket fogvatartóik hetekig, sőt hónapokig tartottak

nedves pincékben vagy olyan földbe vájt gödrökben, amelyekben nemhogy járkálniuk, de még szinte rendesen kinyújtózniuk sem lehetett. Nem csoda hát, hogy ezek az emberek sokszor a hajukat tépték ki borzasztó elkeseredésükben; szabadulásuk után pedig szinte újra kellett tanulniuk járni, mert a hosszú mozgáshiánytól izmaik sorvadásnak indultak.

Rettenetes volt, amit olvastam, de tegnapelőtt délután úgy éreztem, a halálnál bármilyen kínszenvedéssel járó rabság csak jobb lehet.

Már majdnem három órája várakoztunk az iskola előtt (lassanként, sajnos, a legrosszabbtól tartva), amikor egyszer csak megszólalt Molnár mobilja. És egy pillanattal később már Szilvi mobilja is szólt, meg az enyém s az osztályból szinte mindenkié.

– Nem. Nem. Nem – jöttek az első tétova nemek innen-onnan.

– Nem. Nem. Nem – érkezett erősítés egy pillanat alatt.

– Nem! Nem! Nem! – pattogott, csattant egyszerre egy seregnyi nem a levegőben.

– Nem Polgár az, srácok! – kiáltotta Molnár. – Nem Polgár! Nem Polgár! – ujjongott, s teste rakétaként lövellt a magasba.

– Nem Polgár! Nem Polgár! – üvöltöttük boldogan.

Majd egymásba kapaszkodtunk, ugráltunk, s úgy kiabáltuk kórusban:

– Polgár él! Polgár él! Polgár él!

– Éljen! – kiáltotta valaki.

– Éljen! Éljen! Éljen! – harsogtuk a váratlan örömtől szinte önkívületi boldogságban.

Tegnap alig volt tanítás. A tanárokkal jóformán egész délelőtt csak az eseményeket tárgyaltuk. Ekkorra természetesen mindenki tudott már mindent. Így azt is, hogy Ákos szülei és azok, akik velük mentek, szándékosan kapcsolták ki a mobiljukat. Elhatározták, addig senkivel nem beszélnek, amíg valami biztosat meg nem tudnak. Amikor ugyanis odaértek a folyó

adott pontjához, a holttestnek már nyoma sem volt. Még a délelőtt folyamán kiemelték, s elszállították, tudták meg valakitől. Ha arra kíváncsiak, ki az áldozat, legjobb, ha a rendőrségre mennek, tanácsolta nekik az illető.

Ili néniék elmentek hát a rendőrségre, de ott bizony nagyon sokáig kellett várniuk, mire egyáltalán elmondhatták, mi járatban vannak. S utána következett még csak az igazi várakozás! Kinn a folyosón, két rémesen hosszú órán keresztül. Közben ajtók nyíltak, csapódtak körülöttük; egyenruhás rendőrök jöttek-mentek mellettük, de egyikük sem válaszolta meg a sietve elsuttogott kérdést, hogy vajon Polgár Ákosé-e az a holttest, amelyet kifogtak a Hernádból délelőtt.

Úgy tűnt, Ili néni és Endre bácsi már bele is tébolyodik a hihetetlenül hosszúra nyúlt várakozásba, amikor végre szólították őket, s közölték velük, hogy az áldozat nem gyerek, hanem egy fiatal nő.

„Nem, asszonyom, nem tévedünk. Nyugodjon meg!" – mondták Ili néninek végezetül.

Egyébként a tegnapi újságban benne is volt, hogy szerdán egy szőke hajú, alacsony termetű, 20–25 év körüli nő holttestét fogták ki a Hernádból. „Az áldozatot, aki feltehetőleg néhány nappal ezelőtt vesztette életét, eddig még nem sikerült azonosítani" – olvastuk.

– Ki lehet az? – kérdeztem ma a suliban Szilvit.

De ő válaszképpen csak rántott egyet a vállán.

– Szerinted mi történt vele? – kérdeztem megint.

– Öngyilkosság? – vonta fel Szilvi a szemöldökét. – Vagy inkább erőszak? – nézett rám kérdőn. – Nem tudom – sóhajtott.

– Ha Ákossal valami hasonló történt volna, szerinted mi már tudnánk? – kérdeztem fájdalomtól összeszoruló torokkal.

– Ühüm! – bólintott Szilvi. – Ákost eltűnése óta mindenütt keresik, még külföldön is. Na mármost, ha hetekkel vagy akár csak egy-két héttel ezelőtt kifogtak volna például a Dunából egy – az ő személyi adatainak,

testmagasságának megfelelő – fiút, biztosan tudnánk.

– Mi? – néztem Szilvire kétkedőn.

– Ha mi személy szerint nem is, de a rendőrség s Ili néniék biztosan.

– És ez a nő? Ha az arcát még nem tette felismerhetetlenné a víz, miért nem lehet azonnal megállapítani, ki az?

– Ezt az nőt valószínűleg senki nem keresi – mondta Szilvi szomorú arccal. – Ezt keresés nélkül, feleslegesen találták – tette hozzá színlelt cinizmussal.

December 22., szombat

A téli szünet első napja van, kora délután. A szobámban, az íróasztalomnál ülök, s természetesen Ákosra gondolok.

Azon tűnődöm, hol lehet most, hogy itt az enyhe ősz után hirtelen beköszöntött az igazi tél. Két napja szinte egyfolytában szakad a hó. Szakad, szakad. Ki tudja, hol van Ákos, és hogy sikerül-e neki legalább éjszakánként meghúzódnia egy távoli pályaudvar langyos várótermében? És nappal hol van? Szép bevásárlóközpontokban, kellemes melegben? Vagy kinn ácsorog egész nap az utcán? Szélben, hóesésben? Párizsban vagy Milánóban? Templomok bejárata előtt koldul egy kis aprót a dermesztő hidegben?

Hogyan lehet, hogy senki nem tud róla? Hogyan lehet, hogy a rengeteg plakátunknak eddig még hasznát nem láttuk? Hogyan lehet, hogy a rendőrség nem nyomoz, ha kell, még nagyobb erőkkel?

Egy velem egyidős fiú nem tűnhet el csak úgy hipp-hopp, teljesen nyomtalanul! Ha megnyílt volna alatta a föld, legalább egy egész vékony, természetellenes földcsíknak maradnia kellett volna utána.

Ha ufók rabolták volna el, már rég visszahozták volna. Hiszen láttam a filmekben, meg olvastam is: az ufóknak elég egyetlen éjszaka, hogy különös szerszámaikkal minden számukra érdekes vizsgálatot elvégezzenek az elraboltakon.

Egyébként az a legjobb az egészben, hogy én az ufókban nem is hiszek. Nem hiszek bennük, de most mégis róluk írok, mert ép ésszel én már képtelen vagyok gondolkodni.

Mi történt veled, Ákos? Válaszolj, ha hallod a kérdésem! Válaszolj! Nagyon kérlek, most rögtön válaszolj!

A monogramos szívet, a mi szívünket láttam. Tetszik, borzasztóan tetszik! És a versed is gyönyörű, amit nekem írtál.

Gyere vissza, Ákos! Járni akarok veled! Értesz? Hallasz? Gyere haza legalább karácsonyra!

A szüleid tegnap nálunk jártak, s engem 25-ére meghívtak ebédre. Rajtam kívül még Szilvi, Angyal Gabi és Erdei Peti is hivatalos hozzátok. A szüleid azt mondták, ha mi, a fiuk barátai, velük leszünk karácsonykor, akkor ők úgy érzik majd, te magad is ott vagy köztünk.

Hogy Szilvit miért hívták meg, világos. Mindenki tudja, hogy ő a legjobb barátnőm. Igen, Szilvit csakis miattam hívták meg, hogy ne legyek a két sráccal egyedül. De engem miért kellett elhívniuk? Csupán azért, mert múltkor a tévében én olvastam fel a versed? Vagy te is írsz naplót? S most, hogy eltűntél, elolvasták, és megtudták belőle, hogy szerelmes vagy belém?

Ákos, úgy félek. A karácsony nagyon szomorú lesz, ha nem jössz haza.

December 27., csütörtök

Voltunk Ákoséknál.

Az ebédet nagyon finomnak találtuk, a kis ajándékokat meg – amelyekkel megleptek bennünket – különösen kedveseknek. Én mégis nagyon rosszul éreztem magam náluk.

Ebéd után váratlanul bevezettek bennünket Ákos szobájába. Hogy miért, tulajdonképpen nem is tudom. Nem mondták. De ez most nem lényeges. Fontos az, hogy

mihelyt beléptünk a szobába, nekem rögtön elszorult a szívem. A helyiségben uralkodó, klórszagú, kínos rendből még a vaknak is a szemébe ötlött volna, hogy Ákos már rég nem lakik otthon. A redő nélküli ágytakaró, a hatalmas íróasztalon mértani pontossággal egyenesre állított s egymás mellé helyezett, iskolai füzetek és a polcokon katonás rendben sorakozó könyvek mind Ákos távollétéről tanúskodtak.

Még szerencse, hogy a falakat borító – többnyire űrhajókat és repülőket ábrázoló – poszterek közé illesztett fotókról Ákos nézett ránk mindenünnen. Hol egyedül, hol mások társaságában; hol mosolyogva, hol egész komolyan; hol szamárfület mutatva valakinek, hol a nyelvét mókásan kiöltve.

Az egyik fotón megakadt a szemem. Csak Ákos és én voltam rajta. Nagyon meglepődtem, s először sehogy se sikerült visszaemlékeznem, ki és hol fényképezett le bennünket együtt. Aztán végre beugrott, hogy igen, tavaly, az osztálykiránduláson készült a kép.

– Az osztályotokból Ákos téged kedvel a leginkább – tette közben kezét a vállamra Ili néni, aki bizonyára észrevette meglepetésem. – Mondd, Ágikám – nézett rám –, mondd... – telt meg szeme hirtelen könnyel – ugye megtaláljuk a fiamat?

– Meg! – bólintottam. – Meg – hajtottam le a fejem zavaromban.

És akkor bekövetkezett az, amitől annyira féltem: Ili néni elsírta magát mindannyiunk előtt.

– Ne tessék sírni! – suttogtam elszoruló szívvel. – Ákos egész biztos meglesz. Meglesz hamarosan – emeltem Ili nénire a tekintetem.

De ő már nem figyelt rám. Tekintete a távolba révedt.

– Nem bírom tovább nélküle – csóválta meg a fejét.

Majd kezébe temette arcát, és szabad utat engedett fájdalmának.

Amikor Endre bácsi néhány másodperccel később

végre kapcsolt, s kivezette Ili nénit a szobából, mi egyedül maradtunk. Elég sokáig, de jól emlékszem, a hosszú idő alatt senki nem szólt. Én úgy tettem, mintha a posztereket meg Ákos könyveit nézegetném. Közben persze egyre csak azon töprengtem, mikor lesz már vége ennek a nagyon szomorú látogatásnak.

– Ha Ákos nem kerül elő, esküszöm, én soha többé nem megyek el hozzájuk! – közöltem anyuval mérgesen, amint hazaértem, mintha legalábbis ő kényszerített volna, hogy Ili néniék meghívását elfogadjam.

– Ennyire rossz volt náluk? – nézett rám anyu aggódva.

– Ennyire! – bólintottam. – Ennyire! – kiabáltam, s már rohantam is a szobámba, hogy a látogatásról egy szót se kelljen mesélnem neki.

Szerencsére nem jött utánam.

Január 15., kedd

Az év utolsó napján fenn voltunk a monogramos szívnél Szilvivel, s a szív mögé, a fatörzsnek az útról nem látható oldalára egy üzenetet tartalmazó borítékot erősítettünk.

Az üzenet, amelyet én írtam Ákosnak, így szólt:

P. Á.!
Ha bármit közölni akarsz velem, s csakis velem, írd meg, és az írást tedd a fa melletti bokor tövében lévő zacskóba! A zacskóban, látni fogod, hagytam neked tollat és papírt.
Izgatottan várom soraidat!

Szeretettel üdvözöl:
Z. Á.
Ui.: A zacskó tartalmát hamarosan ellenőrzöm.

Eredetileg úgy terveztük Szilvivel, legalább két-három hetet várunk, s csak utána nézzük meg, történt-e valami. Hat napnál tovább azonban nem bírtuk a feszült várakozást, s felmentünk a szívhez. Rögtön láttuk: a zacskó érintetlenül hever a bokor aljában.

Tulajdonképpen számoltunk a lehetőséggel, hogy Ákos, akit hónapok óta hiába keresnek mindenfelé, nem pont itt a környéken fog most egyszeriben felbukkanni, mégis nagyon elkedvetlenített bennünket, hogy nem történt semmi.

Persze, Szilvi bűne az egész. Az ő ötlete volt, hogy hagyjunk üzenetet Ákosnak, és ő hitette el velem azt is, hogy: ha nem tétlenkedünk, előbb-utóbb sikerül valamit kiderítenünk.

Tegnapelőtt, 13-án, ismét fenn voltunk a szívnél. És természetesen megint tök ugyanaz az ábra: a bokorban érintetlenül heverő zacskó!

Soha többé nem megyek fel a szívhez! Ostoba cselekedeteknél még a tétlenség is jobb, mert az legalább nem ébreszt bennünk hamis reményt.

Február 20., szerda

Semmi hír Ákosról, s a remény, hogy hamarosan, sőt, hogy még valaha is meglesz, bennem, sajnos, egyre fogyóban.

Hogyan tűnt el? Fogalmam sincs. Azt se tudom, bántotta-e valaki. Vagy tényleg öngyilkos lett, ahogy Bányó mondta? Lehet, hogy a Dunába ugrott, s a víz észrevétlenül egész a Fekete-tengerig sodorta? Lehet. Igazából, persze, nem tudom, hogy egy folyó meddig vihet magával egy holttestet.

Február 22., péntek

Félek, Ákosról lassanként egész megfeledkeznek. A *Megtalálunk*ban már éppen csak mutatják a fényképét. Elmondják, honnan tűnt el, mikor, s ezzel kész!

Ákos, én nem akarom, hogy elfelejtsenek. Mondd, mit tegyek! Üzenj! A monogramos szívvel üzenj!

Jóllehet, januárban megfogadtam, többé nem megyek a szívnek még a környékére sem, de talán igaza van Szilvinek: ellenőrizni kéne a bokorban hagyott zacskót legalább még egyszer.

Ákos, ha eddig még nem üzentél, kérlek, üzenj mielőbb! Legkésőbb március elején újra felmegyek a szívhez, a mi szívünkhöz!

Március 11., hétfő

Ugyan mit reméltem? Csodát?

Teljesen bediliztem. Megszólítom a naplómban Ákost, kérem, hogy a monogramos szívvel üzenjen, és azt képzelem, erre ő mindjárt rohan, s ír nekem.

Hülye vagy te, Zentai Ági, tiszta hülye! Hogy találtatok volna Szilvivel tegnap bármit is Ákostól? Vedd már végre tudomásul, hogy Ákos a környéken semmiképp nem bujkálhat! Már majdnem fél éve senki nem látta.

Április 2., kedd

Bomba újság van! Annyira bomba, hogy örömömben majd kibújok a bőrömből. Ezúttal tényleg megvan Ákos, valóban megkerült!!! S fogadok, hogy pár nap múlva már újra itt lesz velünk.

De haladjunk sorjában! Az elején kezdem. Ott, hogy tegnap, húsvéthétfőn Szilvi a Kilátónál piknikezett a családjával, amikor egyszer csak az az ötlete támadt, titokban megnézi, van-e valami újság a monogramos szív táján.

Odamegy Szilvi a fához, amin a szív van, s látja, hogy a borítékom eltűnt róla. A bokor felé pillant hát izgatottan... És egyből kiszúrja, hogy a zacskó nem hever többé a földön érintetlenül. Remegő kézzel feltépi a zacskót... S ugyan mit talál benne? Természetesen üzenetet Ákostól! Amellyel aztán még az este, mihelyt megjön a kirándulásról, elugrik hozzám.

A papíron a következő, nagyon rövid, nyomtatott betűkkel írt üzenetet olvastam:

Z. Á.!
INKÁBB TE ÍRJ!
P. Á.

Az üzenet alatt Ákos hagyott még egy számomra tök ismeretlen, e-mail címet is.

– Most mit tegyünk? – kérdeztem Szilvitől izgatottan. – Nem kéne a címmel a rendőrségre vagy Ákos szüleihez mennünk?

– Egy frászt! – ráncolta Szilvi a homlokát mérgesen. – A dolognak a legnagyobb titokban kell maradnia! Ha Ákos azt akarná, hogy bárkit is értesítsünk, megírta volna. Nem szabad elijesztenünk. Egyelőre csak veled akar kapcsolatba lépni.

– Akkor szerinted senkinek ne szóljunk?

– Senkinek!

– De nem lesz baj belőle?

– Miért lenne? Először meg kell tudnunk, miért ment el. Elképzelhető, hogy pont a szüleihez nem akar visszajönni, s akkor miért éppen őket értesítenénk?

– Igazad van – mondtam.

S kábé egy órával később a következő levelet küldtük a megadott e-mail címre:

Kedves Ákos!

Köszönöm, hogy végre jelentkezel.
Remélem, jól vagy.
Szeretném, ha tudnád, hogy mindnyájunknak nagyon hiányzol, s állatira aggódunk érted. Őszintén megmondom, sokan már a legrosszabbtól tartottak. De hát miért csak most adsz hírt magadról? Egyszer se láttad a Megtalálunkat?

Hol vagy? Bújtat valaki? Vagy egyedül

bujdosol a hegyekben?

Mindenki hazavár. Ha hiszed, ha nem, még a Molnár és a Pogány is.

Tudsz a plakátjainkról? Miért nem telefonáltad meg legalább azt, hogy élsz, hogy megvagy? A modellezők, a szüleid, az egész suli téged keresett hónapokon át, és keres még ma is!

Figyelj, most kérdezek tőled egy nagyon fontosat! Elárulhatom legalább a szüleidnek, hogy életben vagy?

Látnád őket! Szegények teljesen odavannak! Ili néni minimum tíz kilót fogyott, mióta elmentél; az árnyéka lett önmagának. Az idegei – apu szerint – „félő, hogy hamarosan végképp felmondják a szolgálatot". Január végéig egyébként dolgozni se tudott, s decemberben egyszer még kórházban is volt.

Endre bácsi eltűnésed óta Ili nénivel él. A faluban vállalt munkát. Szombaton és vasárnap általában az országot járja a fényképeddel. Hátha valaki valahol valamikor...

Apropó, köszönöm a fatörzsre faragott szívet! Tetszik! És tetszik a versed is, amit nekem írtál, s amit én, sajnos, csak megkésve, az eltűnésed délutánján vettem ki a postaládánkból.

A verssel kapcsolatban különben van egy meglepetésem. Azt hiszem, örülni fogsz neki.

Gyere hát haza mielőbb! Vagy ha még nem jöhetsz, legalább írj! Írj rögtön!

Üdv!
Ági

Igen, tegnap pontosan ezt írtam, s ma egész nap csak Ákos válaszlevelét vártam. Sajnos, teljesen hiába. Őrjítő a hallgatása. Holnap délután írok neki

ismét, ha addig nem válaszol.

Április 3., szerda

Természetesen nem bírtam ki délutánig. Már kora reggel küldtem Ákosnak egy rövid e-mailt, amelyben arra kértem, haladéktalanul írjon vagy telefonáljon.

Minden hiába. Mindjárt éjfél, s Ákos ma sem írt, és nem is telefonált. Fölöslegesen írtam meg neki a mobilom számát.

Április 6., szombat

– Döntöttem: hétfőn elmegyek a rendőrségre. Oda kellett volna mennem a címmel rögtön – mondtam Szilvinek ma délelőtt séta közben. – Fogadok, hogy Ákos már rég itthon lenne.

– Lehet – sóhajtott Szilvi. – Szerinted miért hallgat?

– Nem tudom. Csak ne legyen túl késő! Mi van, ha éppen most történik baja?

– Ugyan, mi baja történhetne? – fintorította el a száját Szilvi.

– Mit tudom én! De akkor mégis miért nem ír?

– Lehet, hogy nincs már komputerközelben. Vagy talán... – kezdte Szilvi, majd hirtelen elhallgatott.

– Vagy talán?

– ...nem érdekled már – suttogta Szilvi kicsit zavartan. – Időközben összejött egy csajjal.

– Ne nevettess! – mondtam keserűen.

– Miért? – vonta meg a vállát Szilvi. – Ákos valamikor március 10-e és április 1-e között írta az üzenetet. Így az üzenet megírása és megtalálása közt eltelhetett akár három teljes hét. Ennyi idő alatt pedig – nézett rám elgondolkodva –, sőt, még sokkal, de sokkal rövidebb idő alatt is, igazán bele lehet szeretni valakibe. Tegyük fel, hogy Ákos megismerkedett...

– Kivel?! – vágtam a barátnőm szavába rettentő mérgesen. – Neked teljesen elment az eszed! Ákost fél éve keresik! Ő nem ismerkedhet olyan könnyen, mint te vagy én! Ő nem sétálhat be észrevétlenül se egy

moziba, se egy diszkóba!

– Esetleg, ahol rejtőzködik, oda érkezett most egy új lány, aki... aki például az ételt adja neki.

Egy lány, aki enni ad Ákosnak! Egy lány, akibe Ákos hálából beleszeret! Micsoda romantika! Hahaha!

Persze... persze... meglehet, hogy az igazság éppen Szilvi elképzelésében van. Még ha nekem ez az igazság annyira fájna is. Még ha én ezzel úgy is érezném, hogy akkor engem tulajdonképpen becsapott Ákos. Megírja nekem a levelet meg a verset, aztán se szó, se beszéd, lelép, s hagyja, hogy én a távollétében egyre inkább beleszeressek. Most pedig, hogy én már tök szerelmes vagyok belé, ő lelkiismeret-furdalás nélkül összejön egy csajjal és hálából beleszeret!

Mert én talán nem bújtatnám, ha tudnám, hogy a rejtőzködésre komoly oka van? Mert én talán nem ápolnám és nem vinnék neki gyógyszert, ha megbetegedne? És én a valóságban nem vittem tán neki ennivalót meg takarót, mihelyt lehetett?

Mindegy. Hétfőn tényleg elmegyek a rendőrségre. Csak azt nem tudom még, hogy fogom előadni a sztorit. A sztorit a szerelmes verssel, a monogramos szívvel meg a bokorba rejtett üzenettel! Ha Ákos már valóban mást szeret, én tök nevetségessé teszem magam.

Április 7., vasárnap

Még jó, hogy nem rohantam rögtön a rendőrségre! Még szerencse, hogy Szilvi az első pillanattól fogva lebeszélt róla! Merthogy ma jött végre válasz az e-mailjeimre. Jött ám! Hát persze, hogy jött. De nem attól, akitől vártam. Nem Polgár Ákostól, hanem egy számomra tök ismeretlen, Pándi Áron nevű sráctól! Árontól, aki a szüleivel – mint írja – felénk kirándult március 15-én, amikor rábukkant az üzenetemre.

Természetesen tisztában volt vele, hogy a sorokat valószínűleg nem neki szánták, mivel azonban az ő monogramja is P. Á., úgy gondolta, heccből megadja a saját e-mail címét.

Aztán megkapta az e-mailjeimet, s elbizonytalanodott. Napokig nem tudta, mit tegyen. Megértette, hogy itt egy nagyon komoly dologról van szó, s hogy az üzenetem valójában annak az eltűnt fiúnak szól, akinek a fényképét ő Debrecenben már több helyen is látta plakátokon.

„Én Áron vagyok, nem Ákos – magyarázza e-mailjében –, de ha már így hozta a sors, igazán levelezhetnénk. Talán segíteni is tudok. Beszélek a faterommal, aki ügyész. Az ő segítségével lehet, hogy meglesz a te Ákosod."

– Ha akarsz, levelezz vele te! – mondtam Szilvinek, amikor ebéd után eljött hozzánk, s egyből roppant fellelkesült a levelezés gondolatán.

– Azt írja, most nyolcadikos, ősszel gimibe megy – olvasott bele Szilvi izgatottan Áron levelének második felébe. – Lehet, hogy helyes a srác – figyelmeztetett.

– Mondtam már: levelezz vele te! – néztem Szilvire mérgesen.

– De lehet, hogy az apja tényleg segíthet.

– Hogy? A rendőrség fél éve hiába keresi Ákost, s akkor majd ennek a Pándi Áronnak az apja...

– Soha nem lehet tudni! – vágott közbe Szilvi hevesen. – Mindenesetre, ha téged nem érdekel, ha valóban nem haragszol...

– Nem – ráztam meg a fejem. – Írj csak neki te egész nyugodtan! – mondtam.

És Szilvi írt Áronnak. Megírta neki, hogy ő az én legjobb barátnőm, s helyettem inkább ő levelezne, ha Áron nem bánja. Merthogy „szegény Ági most teljesen kivan, semmi kedve levelezni, pedig az említett segítség igazán elkelne."

Május 24., péntek

Biztos voltam benne, hogy Áron apja se tud segíteni. Majdnem nyolc hónap után most pontosan ugyanott tartunk, mint Ákos eltűnése napján: az égvilágon semmit nem tudunk!

Június 16., vasárnap

Szilvi és Áron már több mint két hónapja leveleznek, de számomra tök feleslegesen. Nem hinném, hogy a nyomozásban lenne bármiféle fejlemény.

Állítólag pedig Áron apja „komolyan foglalkozik Ákos ügyével". Kíváncsi lennék, milyen szinten. S vajon magánemberként vagy inkább hivatalból? Szilvi nem hajlandó megkérdezni Áront. A srác meg ennél többet magától nem ír. Persze, lehet, hogy nem is tud többet, mert az apját hivatali titoktartás köti.

Június 28., csütörtök

Nyár van. De minek?

A horvátországi nyaralás lefújva, sőt még az egész rövid, szentendrei kirándulás is. Néhány nappal ezelőtt kiderült, hogy nagymama súlyos beteg, menthetetlen. Nem lehet most őt egyedül hagynunk, mondta anyu.

Tudom, hogy igaza van anyunak. És azt is tudom, hogy önző vagyok, mert én csak magamra gondolok, magamat szánom, amiért az idén nyáron nem utazhatok el sehova. Természetesen belátom, hogy most nagymama az első, most kell vele és mellette lennünk, mert egy-két (legfeljebb három) hónap múlva ő többé már nem lesz köztünk.

Én szeretem nagymamát. Szeretem, s mélyebben, mint bárki is gondolhatná. És pont ezért teljesen megértem anyut. De engem ki ért meg?

Úgy szeretnék csak néhány napra elszabadulni innen! Ha elmehetnék legalább Bajára! De nem! Most, hogy nagymama ilyen beteg, a nagynéném utazott ide hozzánk Bajáról.

Elviselhetetlen a nyár itthon.

Végigmegyek az utcánkon, s közben akaratom ellenére bepillantok Gábor bácsi műhelyének nyitott ablakán, s egyből eszembe jut a tavalyi nyár, amikor Gábor bácsi még jókedvűen fütyürészett modellkészítés közben Ákossal az oldalán.

Elmegyek nagymamához mindennap, mert tudom, ő látni akar engem. De én nem akarom őt látni ebben az állapotban! Szegénynek jártányi ereje nincs már.

Elsétálok Szilviék házához naponta egyszer legalább, s csöngetek, ha már ott vagyok. Pedig tudom, senki nem fog ajtót nyitni. Szilvi a vakáció első napján elutazott a szüleivel Hollandiába, s onnan majd csak egy hét múlva jön haza.

Találkozom a suli épülete előtt pár osztálytárssal. Egyszer, kétszer, háromszor. De többször nem. Megharagszom rájuk. Úgy érzem, teljesen elfelejtették Ákost. Vagy tévednék? Titkon mindannyian gondolnak rá? Titkon mindannyian aggódnak sorsáért?

Néha elmegyek fagyizni és korzózni az utcánkban lakó lányokkal. De unom a társaságuk, s azt hiszem, ők is unnak engem.

Bezárkózom a szobámba, s próbálok olvasni. De nem megy az olvasás. Mint ahogy nem megy az idén nyáron semmi sem.

Ha legalább Szilvi itthon lenne már!

Július 15., hétfő

Szilvivel tegnap felmentünk a monogramos szívhez. Szétnéztünk a környéken, és hazajöttünk. Ennyi!

Bár tudnánk valami értelmeset is cselekedni!

Szeptember 28., szombat

Este még a tévé is mutatta Ákos anyukáját, aki ma reggel odaláncolta magát egy lámpaoszlophoz a megyei rendőr-főkapitányság épületével szemben, és a köréje gyűlt embereknek azt nyilatkozta, hogy akár napokig étlen-szomjan a láncon marad. Igen, mondta, egészen addig, amíg maga a főkapitány meg nem ígéri neki, hogy mostantól végre megfelelően foglalkoznak a fia ügyével.

„Mert tarthatatlan az állapot – magyarázta –,

hogy Ákos eltűnése után egy évvel a rendőrség még semmit nem nyomozott ki. A rendőrségnek nyomoznia kell! – sírt a helyszínre érkező tévések kamerái előtt. – A fiam nem önszántából ment el. Nem volt rá oka, hogy tőlem... – küszködött könnyeivel –, hogy tőlem elszökjön.''

Hangjából borzasztó fájdalom érzett ki, és anyu ezen a ponton, se szó, se beszéd, kikapcsolta a tévét.

Egyébként a faluban ekkor már mindenki tudta, hogyan zárult a reggeli incidens.

Ákos anyukája még a délelőtt folyamán leoldotta magáról a láncot, mert a főkapitány küldött érte. A férfi fogadta Ili nénit, s a következőt mondta neki:

„Mi továbbra is mindent elkövetünk. Addig fogunk nyomozni, amíg meg nem találjuk Ákost, és ki nem derítjük az igazságot.''

„Hidd el – mondta aztán Ili néninek még mindig a kapitányságon egy rendőr ismerős –, mi eddig sem tétlenkedtünk! S ki tudja – kérdezte –, hogy nem adja-e most éppen ennek a Vinnyési fiúnak az ügye a kezünkbe a kulcsot?''

A tizenkét éves Vinnyési Sebestyén a szomszéd faluból tűnt el a múlt hónap közepén, augusztus 14-én.

Tudom, hogy a rendőrség és még sokan mások úgy vélik, lehet valamiféle kapcsolat Polgár Ákos és Vinnyési Sebestyén eltűnése között, mivel azonban én ezt teljes mértékben lehetetlennek tartom, naplómban Sebestyén eltűnését meg sem említettem.

Nem, ha megfeszülök, akkor sem találok semmiféle hasonlóságot a két eltűnés és főként a két fiú személyisége között. Ákos halk szavú, jólelkű, kedves srác, míg Sebestyén lázadó, nagyhangú, békés együttélésre képtelen fiú.

Sebestyén nem most tűnt el először. Már sokszor meglógott otthonról, mert – mint mesélik – utálja a nevelőszüleit, „a kis pöcsös'' mostohatestvéreit meg az egész „tetű, falusi létet'. Állítólag megfogadta, ha őt

ezerszer visszahozzák, ő ezeregyedszer is újra meg fog szökni. Igen, azt mondta állítólag, egészen addig fog szökdösni, amíg csak nagykorú nem lesz, s akkor végre már senki nem kényszerítheti őt semmire.

Számomra a napnál is világosabb, hogy Ákos és Sebestyén világát ég s föld választja el egymástól. Hogyan feltételezheti hát bárki is, hogy kapcsolat lehet a két eltűnés között?

Körülbelül másfél évvel az előző naplóbejegyzés után

Annyi oka lehet, ha egy naplót hirtelen nem írnak tovább. Én azért nem írtam a naplómba másfél éven keresztül egészen a mai napig, mert mindeddig képtelennek éreztem magam arra, hogy egy szót is lejegyezzek abból a szörnyűségből, ami Ákossal történt.

Hogy mi történt vele, másfél éve tudom. Azóta a hűvös, szeles, október végi nap óta, hogy a holttestére rátalált a rendőrség.

Ákossal olyan dolog esett meg, amire se én, se Szilvi, se egyetlen osztálytársam nem gondolt. Talán csak a felnőttek gondoltak rá.

De ott tartottam, hogy ma elhatároztam, bármennyire fájjon is, leírok mindent, mert azt akarom, ha száz év múlva valaki rábukkan erre a naplóra, az is megtudja, mi történt Ákossal. Polgár Ákossal, aki az én első (s egyben talán utolsó) szerelmem volt, és aki csupán tizenhárom évesen halt meg.

Amikor a falubeliek fáklyás felvonulást tartottak érte, amikor Endre bácsi a tévéből először üzent neki, amikor én élelmet hagytam neki a monogramos szívnél, amikor őt kereste az egész falu eltűnésének estjén, ő már rég halott volt.

Megölték szeptember 28-án, kora délután, alighogy nyoma veszett.

A gyilkosa azt mondja: baleset történt. Ő nem akarta, ő nem tehet róla; ő kedvelte, sőt, szerette Ákost.

Szerette Ákost?? Hát így szoktak szeretni? Így bánik el az ember azzal, akit szeret? Így illik viszonozni egy gyerek bizalmát?

Merthogy igen, Ákos bízott abban az apja korabeli férfiban, aki őt meggyilkolta. Azt hitte, jól ismeri, hogy a barátja. Máskülönben be se szállt volna az autójába.

Szeptember 28-án délután 2 órakor Ákos a buszmegállóban ült; az édesanyját várta. De még mielőtt Ili nénivel megérkezett volna a busz, egy sötétkék Opel ért a megállóhoz.

Ákos egyből felismerte az autót, s amikor a benne ülő férfi intett, hogy ugorjon be mellé, mert mutatni akar neki valamit az otthonában, ő habozás nélkül beszállt mellé.

„Anyádnak majd tőlem telefonálunk, hogy ne aggódjon" – mondta a férfi.

Mire Ákosék megtették a kábé tizenöt kilométeres utat a férfi házáig, már Ili néni is hazaért.

Ákosék beléptek a házba... A telefonkészülék ott volt tőlük egy karnyújtásnyira, rögtön az előszobában, de a hívás előtt a férfi még nagy udvariasan le akarta segíteni a dzsekit vendégéről. Ákos igyekezett elhárítani a szokatlan segítséget. A férfi azonban nem tágított, mindenképpen segíteni akart, s már ott állt hozzá egész közel. Meglepően és olyan furcsán közel, hogy Ákos egyszeriben nagyon megrémült.

Menekülnie kell, érezte. Azonnal, haladéktalanul! Hogy elkerülje azt a veszélyt, amelyről pontosan talán nem is tudta, miben áll, de amely, érezte, mégis ott van vele kettesben, mások tudtán kívül s testéhez immár szorosan hozzásimulva.

Egy pillanat alatt döntött. Lökött egyet a férfin, s néhány lépéssel a bejárati ajtónál termett. De az ajtót bereteszelték, s még mielőtt sikerült volna elhúznia a reteszt, a férfi elkapta a karját.

Ákos próbálta tartani magát, a férfi azonban jóval erősebb volt nála, és őt egykettőre a földre taszította.

Ákos a fejét esés közben az előszoba komódjának

éles sarkába ütötte.

„Többé nem volt mit tenni – nyilatkozta a férfi letartóztatása után egy újságírónak. – A gyerek egy pillanat alatt meghalt. Én még sírtam is, kérem! Ha tudná, milyen szomorú voltam! Én őszintén szerettem a fiút. Én nem akartam neki rosszat, csak piszkosul beijedtem, amikor el akart rohanni. Bemajréztam, hogy a munkatársak meg a modellezők kiközösítenek, ha megtudják, hogy... Szóval érti, mire gondolok. Higgye el, nekem eszemben sem volt kényszeríteni a fiút! Én csak azt akartam megakadályozni, hogy elfusson, mielőtt még megmagyarázhatnám neki a helyzetem.

Könyörögtem, hogy hallgasson meg, de ő üvöltött velem, hogy őt semmi nem érdekli abból, amit én mondani akarok neki. Kétségbeesésemben végül a karjába kapaszkodtam, s úgy kérleltem. De hiába! Megfeszítette a testét, és karját vadul kitépte kezemből. És akkor... hirtelen elvesztette az egyensúlyát, s nekizuhant annak az átkozott komódnak."

Ákos valóban elvesztette az egyensúlyát – ahogy a férfi állítja –, s úgy esett neki a komódnak? Vagy inkább szándékosan lökték a bútornak?

Nem tudnám megmondani. Mindenesetre ez sokat nem változtat a lényegen. Ákos meghalt. S élettelen teste még akkor is ott feküdt az előszoba padlóján, amikor néhány órával később megszólalt a házban a telefon.

Gábor bácsi telefonált a férfinak. „Baj van. Ákos eltűnt – hadarta idegesen a kagylóba. – Mindenki őt keresi a faluban."

A férfi erre (ahelyett, hogy legalább Gábor bácsinak megpróbálta volna elmondani, mi történt) egyre csak sajnálkozott, hogy „szegény gyerek, ki tudja, hol van", meg hogy „szegény szülők, rettenetes lehet nekik".

Sajnálkozott a férfi Gábor bácsinak, s közben valószínűleg döntött: igen, kinn a kertben, a háza mellett fogja elásni a holttestet, mihelyt leszáll az este. Nála senki nem fogja keresni a srácot, okoskodott

feltehetően. Hiszen igaz, vagy nem, hogy a fiú most járt nála először? S szerencsére arról se tud senki, szőtte tovább gondolatait bizonyosan, hogy ő ebéd után, amikor Ákost felvette az autójára, éppen Gáborhoz igyekezett. Micsoda mázli is, gondolhatta megkönnyebbülten, hogy a tervezett látogatásról senkinek nem szólt!

Leszállt az este. A férfi megásta a gödröt a kertben, s elföldelte Ákost. Aztán összetakarított. Igyekezett gondos munkát végezni, mert ugye egész biztos azért mégse lehetett benne, hogy nem száll ki hozzá a rendőrség. A kis taknyossal tulajdonképpen nem is olyan nehéz őt kapcsolatba hozni, töprenghetett takarítás közben. Hiszen ott van Gábor, a közös haver meg a modellezés...

Hogy mikor és hogyan jött rá végül a rendőrség, hol kell keresnie Ákost?

Nos, amikor eltűnt Vinnyési Sebestyén a szomszéd faluból, s én úgy gondoltam, az ő esete és Ákosé között nem lehet semmiféle összefüggés, nagyot tévedtem. A rendőrség épp miközben Sebestyén ügyében nyomozott, leplezte le Ákos gyilkosát.

Sebestyén két haverját másfél évvel ezelőtt, október közepén megfogták. Betöréses lopások vádjával vették őket őrizetbe, s állítólag azt mondták nekik, ha elárulják, hol a barátjuk, Vinnyési Sebestyén, vagy ha bármilyen infóval szolgálnak Polgár Ákossal kapcsolatban, ügyükben kisebb szigorral járnak majd el.

– Mi??? – csodálkozott el az egyik fiú. – Mi ezt a Polgárt nem is ismerjük! Igen, hallottuk, hogy eltűnt, de ennél többet a fene se tud róla. Viszont a haver, a Seb, az nagy gázban lehet. Szeptember közepén felszívódott.

– Előtte? – kérdezték a rendőrök.

– Arra kíváncsiak, előtte hol volt? – szólt most a másik fiú. – Természetesen haveroknál, Miskolcon. Tudják, szerintem mi lett vele? Valami ocsmányságba keveredett, s megkrepált. Vagy amilyen mázlista, még

tényleg kijutott Bécsbe, s most éli világát!

– Bécsbe ment? – lepődtek meg a rendőrök.

– Oda készült – szólt megint az előbbi fiú. – Van itt egy pénzes ürge a környéken, aki egyedül lakik egy nagy telken, s a repülőmodellezés vagy mi a szenvedélye. Na mármost, ez az ürge gyakran megdobja egy kis lóvéval Sebet, s ez mondta azt is a havernak, ha akarja, ősztől tud neki egy nagyon könnyű, jól fizető, osztrák melót.

– Milyen munkát? – tudakolták a rendőrök.

De hiába, mert a fiúk azt állították, a munkáról egyebet nem tudnak. Kész csoda, mondták, hogy egyáltalán ezt is elárulta nekik Seb. Mert a haverjuk, igaz, hoz nekik néha piát miegymást, de alapjában véve azért elég önző egy srác. Eszébe se jutott megkérdezni például, hogy ők vajon mit szólnának egy „nagyon könnyű, jól fizető, osztrák melóhoz".

A fiúk mást már nemigen mondtak, de a rendőröknek ennyi is éppen elég volt. Azonnal tudták, hova menjenek.

Hogy a modellező hogyan fogadta őket, és pontosan mit mondott nekik, azt, sajnos, nem tudom. Ezt elfelejtették megírni az újságok. Mindenesetre a lényeget sejtem, s ez értesüléseim alapján a következő:

A rendőrök kiszálltak a férfihoz, s követelték, mondja meg, hol van Sebestyén. A férfi kikelt magából, s ordított, hogy neki ugyan fogalma nincs, hol a fiú. Merthogy miért is lenne? Néha dolgozik nála a gyerek: gyomot irt a kertben, meg locsol is alkalomadtán, de hogy most hol van, neki arról halvány gőze nincs!

És az osztrák melót is tagadta. Azt állította, a külföldi munkát Sebestyén csak kitalálta, hogy a barátai előtt felvágjon vele.

Amikor elkezdték feltúrni a házát, a modellező üvöltött állítólag, hogy házkutatási parancs nélkül ugyan hogyan merészelnek nála felforgatni mindent?!

Erre azonnal megmutatták neki a parancsot, s néhány perccel később azokat a pedofil videofelvételeket

is, amelyekre a hálószobában, egy szekrény mélyén bukkantak.

A videókat és a házban lévő két számítógépet lefoglalták. A férfit bevitték a rendőrségre, s kihallgatták. Otthonába közben kiszálltak a helyszínelők, és a nagyon gondos, aprólékos vizsgálódás meghozta az eredményt. Kiderült, nemcsak Sebestyén, hanem Ákos is járt a modellezőnél.

A rendőrség azonban hiába faggatózott. A férfi nem volt hajlandó elárulni, mit csinált a két fiúval.

A rendőrök ekkor speciálisan képzett kutyával mentek a férfi otthonába, s a kutya a kertben rátalált arra a helyre, ahova szegény Ákos lett temetve.

Ezután a férfi kénytelen-kelletlen elismerte legalább az egyik, az Ákossal kapcsolatos bűntettét.

Persze, ő nem akarta, ó, dehogyis akarta; ő kedvelte a fiút, ők barátok voltak, ismételte az Ákos szüleihez intézett, már börtönből írt, nyílt levelében, amelyet egy megyei napilap közölt le.

Apropó, levele végén a férfi még a szülők megbocsátását kérte.

„Az ilyesmit nem lehet megbocsátani" – mondta anyu. És valóban, senki nem bocsátott meg a gyilkosnak: se Ili néniék, se mások.

Az osztályból a fiúk keményen megtorolták a bűntettet.

Amint eltűntek a rendőrök a modellező házának környékéről, megjelentek ők, hogy piros meg hupikék olajfestékkel könyörtelenül összemázoljanak mindent.

„Te gyilkos! Te perverz! Te pedofil!" – pingálták hatalmas betűkkel a hófehér ház falaira. „Nem szégyelled magad?!" – írták a kertben négy-öt oszlopra.

Senki nem vonta őket felelősségre a tettükért.

Ákost egy szombati napon temettük. Temetésén a falubelieken kívül részt vettek még a modellezők, az eltűntek rokonaiból alakult szervezet tagjai és Pándi Áron meg az édesapja, Géza bácsi.

A temetés után én Áronnal és Géza bácsival

Szilviékhez mentem.

– Mit tehetnénk, hogy a jövőben minél kevesebb Ákoséhoz hasonló eset történjen? – kérdeztem Géza bácsit beszélgetés közben.

– Tudod, mit jelent a szó, hogy tabutéma? – nézett rám kérdőn.

– Azt hiszem, igen – bólintottam. – Olyan téma, amelyről félünk beszélni, neveltetésünk, szokásaink miatt. Tabutéma például a pedofília.

– Éppen ide akartam kilyukadni – mondta Géza bácsi. – Ha a felnőttek nem szégyellnének beszélni bizonyos témákról a gyerekeknek, akkor nagyon sok gyerekek ellen elkövetett bűncselekmény megelőzhető lenne. Ákos nem volt tudatában a rá leselkedő veszélynek, amikor beszállt annak a férfinak az autójába, akit csupán Gábor bácsitól ismert. Az iskolában nem csupán a kábítószerről, az alkoholról és a társadalmunkban elfogadott, normálisnak tartott szexuális magatartásról kellene beszélni, hanem ki kellene térni a szexuális viselkedés deviáns formáira is.

– De nem ijednének-e meg a gyerekek? Mennyit tudnának egyáltalán helyesen feldolgozni a kapott információkból? – kérdezte Szilvi anyukája, Marika néni.

– Nézze – mondta Géza bácsi –, a kicsi gyerek mellett ott a helyünk! A nagyobbat figyelmeztetjük a rá leselkedő veszélyekre. A felvilágosítás az egyetlen járható út itt is, éppen úgy, mint a kábítószer és az alkohol esetében. Egyébként – mosolyodott el – egyre több a pozitív példa. Folyamatosan nő azoknak a pedagógusoknak a száma, akiknek szívügye a pedofília elleni harc. Ők vállalják a felvilágosítást, s beszélgetnek a tanítványaikkal a pedofíliáról.

– A szülők mit szólnak ehhez? – kérdezte Marika néni.

– A legtöbben örülnek. Persze, szép számmal vannak azok is, akik illetlennek tartják a témát.

– És ha... – kezdtem elgondolkodva

– Ha? – nézett rám Áron kíváncsian.

– Ha? – emelte rám tekintetét kíváncsian Szilvi is.

– ...ha nem csak úgy, általánosságokban beszélnénk, hanem Ákos konkrét esetén keresztül?

– Mi az ötleted? Beszélj! – lelkesedett Szilvi egyből.

– Még időre van szükségem. Tisztán kell látnom – hadartam izgatottan, s közben úgy éreztem, testem-lelkem egy csapásra óriási energiával telik meg.

Az ötletemből napok alatt terv, s két hónappal később – Szilvi, Áron, anyu, Magdi néni, Géza bácsi, pszichológusok, jogászok és egyéb szakemberek közreműködésével – valóság kerekedett. Társaságot alapítottunk, amelynek a neve: **Monogramos Szív,** mottója: „Együtt a pedofília ellen!", és szimbóluma: egy fehér monogramos, piros szív.

Alapító levelünkben szimbólumunkat a következőképp értelmezzük: „A fehér monogram a pedofília áldozatául esett Polgár Ákos nevéből lett, s őt magát jelképezi. A piros szív pedig, amely a monogramot körülöleli, azokat az embereket jelképezi, akik szívükben mindörökre megőrzik ennek a szerencsétlen sorsú, remek fiúnak emlékét".

A társaság tevékenységének köre kettő: egyrészt felvilágosító munkát végez (előadásokat tart, vitafórumokat rendez, kiadványokat szerkeszt és oszt szét iskolákban meg egyéb gyermekintézményekben), másrészt egy telefonos szolgálatot működtet (mostanáig, sajnos, csak hetente kétszer és összesen négy órában), amely azoknak a gyerekeknek segít, akik úgy ítélik, hogy ők maguk vagy másvalaki a környezetükben a pedofília áldozata.

Igazi sikereket könyvelhetünk el magunknak. Büszkén mondom például, hogy a rendőrség a mi jelzéseinknek köszönhetően már több pedofilt és a pedofília virágzó iparából magának pénzt csináló gazembert elkapott.

A társaság tagjai egyébként önkéntesek. Munkájukat ingyen végzik. A pénzt, amely kiadványaink megjelentetéséhez és a társaság működtetéséhez feltétlen szükséges, támogatóink adják, magánemberek és intézmények.

Hát ennyi a történtekről! Ja, és még valami! Mielőtt örökre elteszem ezt a nagyon szomorú naplót, még röviden beszámolok arról, mi történt Vinnyési Sebestyénnel. Merthogy igen, időközben ez is kiderült.

Az Interpol végül rátalált Sebestyénre Ausztriában, és kiszabadította annak a pedofíliából élő, nemzetközi bűnbandának a hálójából, amelybe őt Polgár Ákos gyilkosa taszította. A srácot aztán hazahozták, s egy otthonban helyezték el.

„Ott megfelelő helyen lesz" – mondta Géza bácsi.

Én nem tudom, létezik-e még „megfelelő" hely egy a pedofília poklát megjárt gyereknek. És azt se tudom, hogy bárki számára jobb lehet-e egy otthonban, vadidegenekkel, mint családban, nevelőszülőkkel. De egyet, egyet biztosan tudok: azt, hogy nekem még most, másfél év múltával is, rettentően fáj Ákos halála.

Tornai Helga
A monogramos szív

Kiadó:
Magyar Kultúra Emlékívek Kiadó

Főszerkesztő:
Kollár Ferenc

Lektor:
Zsoldos Sándor

Illusztrátor:
Orgovány Erika

Grafikai szerkesztő:
Turcsán Fruzsina

ISBN:
123456789

Tornai Helga Szegeden született. Édesapja dr. Tornai Mihály közgazdász, édesanyja dr. Kreuter Helga gyógyszerész.Tanulmányait a szegedi József Attila Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán végezte, ahol 1988-ban angol szakos és 1991-ben olasz szakos tanári diplomát szerzett. 1995-ben elvégezte a salernói egyetem német szakát is. Jelenleg tanárként angol nyelvet oktat. Leginkább ifjúsági szerzőként definiálható, hiszen írásaiban főként a kamaszokat szólítja meg, illetve az ő végtelenül összetett, változékony világukat tárja elénk. Egy olyan világot, amelyben a fiatal hősök lelki érettségükben és erkölcsi tartásukban bizony sokszor felülmúlják a felnőtteket. Első regénye, a Randi a Török kávéházban, a Móra Könyvkiadó gondozásában 2005-ben látott napvilágot. A könyvet Zsoldos Vera rajzai illusztrálják. Második regénye, a Szerelem made in Italy 2010-ben, szintén a Móra Könyvkiadónál jelent meg. A kötet illusztrátora Sajdik Ferenc. Harmadik regénye, A monogramos szív, melyet Magyar Kultúra Emlékív Kiadó jelentett meg. A kötet címlapján lévő illusztrációt Orgovány Erika festőművész készítette.

Fülszöveg

Ákos, egy vékony, szőke, hetedik osztályos fiú, egy nap eltűnik falujából. Vajon egy újabb rossz jegye miatt szökik el otthonról? Annyira megijed a reá váró büntetéstől, hogy számításba se veszi, tettével mennyi fájdalmat okozhat? Vagy talán nem is önszántából megy el? Elrabolják? Vagy bullying áldozatául esik, s éppen a zaklatások elől menekül?

A rendőrség, a falu, sőt, még egy tévéműsor is megpróbál a nyomára bukkanni. Mindenki találgat, igyekszik megfejteni a rejtélyt. Vajon miért ment el? És eltűnéséért igazán ki a felelős? Könyörtelen vizsgálat tárgyává lesz minden Ákos körül. A széthullott család, a szigorú anya, az „agresszív" apa, az iskola, az osztálytársak... És a szenzációt hajhászó újságírók már gyilkosságról írnak.

Vajon sikerül a rendőrségnek kiderítenie, mi történt a fiúval? S Ági, Ákos szerelme meg a Monogramos Szív tehet-e valamit a fiúért?